

JANUAR PRED VRATI

KAKO DALEČ SMO V URESNIČEVANJU ZAKONA O ZDRUŽENEM DELU?

V občini Vrhnika imamo 29 delovnih organizacij oziroma 11 OZD oziroma deli TOZD, ki imajo sedež izven občine in raznih delovnih skupnosti, ki bodo pridobile dohodek s svodno menjavo dela. Čeprav gre po številu prebivalcev za manjšo čino, pa imamo torej pester sestav raznih delovnih skupnosti in to tudi dovolj dela na področju prilagajanja zakonu o združenem delu.

Vse delovne organizacije ajo izdelane lastne programe nosilce posameznih nalog, o kot je bilo dogovorjeno v lijskem programu. V občini li deluje občinska komisija spremljanje in izvajanje zana, prav tako pa ima tudi ka delovna skupnost komisiz natančno določenimi namami.

Po trenutnih podatkih se loge na področju uresničevja zakona povsod uspešno sničujejo, razumljivo z razniobjektivnimi težavami in ultati so, razen nekaterih m, še vedno skromni. Vse ovne organizacije, razen izbenih dejavnosti, imajo že utke samoupravnih sporanov o združevanju delavcev v ZD oziroma delovno orgacij, prve zametke idej ril za uresničevanje delitve delu in drugo.

S seznanjanjem delavcev o m, kar zahteva in prinaša on o združenem delu, še ne

moremo biti povsem zadovoljni. V ta namen smo v družbenopolitičnih skupnostih preko občinskega sindikalnega sveta in kluba samoupravljalcev organizirali več seminarjev, tako za družbenopolitični aktiv, vodilne delavce in delavce, ki pripravljajo samoupravne akte, prav tako pa tudi za vse predsednike komisij v samoupravnih skupnostih.

V tem času tudi skoro povsod kasnimo s posameznimi roki programov in rezultati, ki razen nekaj izjem, še vedno niso zadovoljivi. Vendar je povsod možno čutiti, da ne manjka dobre volje in zavzetosti pri reševanju odprtih vprašanj in se pojavlja tudi vprašanje ali bo mogoče do roka uresničiti vse, kar terja zakon o združenem delu. Res je tudi, da so v mnogih primerih posamezni tovariši, na katerih leži odgovornost za opravljanje posameznih operativnih opravil vseh vrst — komercialna, finančna, orga-

nizacijska — preobremenjeni za pripravljanje konkretnih predlogov za uresničevanje zakona.

Lahko pa trdimo, da kljub nekaterim pomanjkljivostim, takega gibanja in razpravljanja povsod, v vseh samoupravnih sredinah, kot doslej že lep čas ni bilo, saj smo že zapisali, da imajo vse delovne organizacije, razen družbenih dejavnosti, ki na tem področju kasnijo, izjema je le TOZD Zdravstveni dom, izdelane osnutke samoupravnih sporazumov o združevanju delavcev v TOZD, prve zametke idej meril za nagajevanje po delu in druge potrebne materiale za razpravo med delavci.

V občini tudi aktivno deluje komisija skupščine občine, za spremljanje in izvajanje zakona o združenem delu, katera je imenovala tudi posebne delovne skupine za pomoč OZD pri neposrednih nalogah in so stalno na razpolago. Te skupine neposredno pomagajo komisijam v organizacijah združenega dela pri oblikovanju samoupravnih sporazumov o združevanju delavcev v TOZD, zlasti pa pomoč pri uresničevanju tistih določil zakona, ki se nanašajo na ugotavljanje celotnega pri-

hodka, razporejanje dohodka in čistega dohodka in delitve sredstev za osebne dohodke.

Glede dohodkovnih odnosov moramo zapisati, da sta najdlje prišli naši največji delovni organizaciji združenega dela IUV in LIKO. Izhodišča so bila v obeh delovnih organizacijah v javni razpravi in se še naprej dograjujejo. Dohodkovni odnosi še niso tako daleč pripravljeni, da bi lahko govorili, da so že izdelani, saj so povsod še v fazi priprav. Dohodkovni odnosi so v celoti urejeni le v dveh TOZD — to je v TOZD Opekarna in TOZD Usnjarna.

Problem, ki je prisoten pri izdelavi novih meril je skoro v vseh delovnih sredinah ta, da gre za preobremenjenost sedanjega stanja in da vsako spremembo preje ocenjujemo skozi knjigovodsko tehniko in težave, ki bi s tem nastale, kot pa da gre za potrebne vsebinske spremembe.

Premalo je tudi samoiniciativ v samih TOZD, še posebej v delih TOZD in dislociranih obratih in vsi pričakujejo rešitev v skupnih službah ter od njih pričakujejo tudi vse, o čemer naj bi razpravljali in se odločali.

Na področju oblikovanja sistema o delitvi sredstev za osebne dohodke po vloženem in minulem delu so že izdelani osnutki v organizacijah združenega dela IUV in LIKO, ter v TOZD Donit. Osnutki so bili objavljeni v njihovih internih glasilih in so bili tako lahko z njimi seznanjeni vsi zaposleni.

O vprašanju udeležbe v minulem delu se je pričelo temeljito razmišljati šele, ko je Občinski sindikalni svet organiziral o tem vprašanju seminar in tudi ponudil nekaj možnosti za izdelavo meril in načinov udeležbe v minulem delu. Na splošno lahko ocenimo, da se o tem povsod temeljito razmišlja, pojavljajo pa se tudi številne razne dileme; kako pristopiti k konkretni akciji in izdelavi meril, pa še nimamo ocene. Zamisli je veliko in povsod ugotavljamo, da bodo merila do roka tudi opravljena.

Med razloge, ki so bili prisotni do sedaj, da se je nekoliko zavlačevalo urejanje samoupravnih odnosov, štejemo lahko tudi strah pred komplikacijami in ponekod tudi strah pred prehitrimi spremembami.

J. SOJER

»Naš časopis« v novi obleki

Verjetno vas je presenela današnja številka Našega časopisa, ki ima drugačno podobo kot je bila ta doslej.

Ljudje smo pač takšni, da vedno iščemo nove oblike, stremimo za boljšimi možnostmi in pogoji, radi imamo spremembe. Tako smo tudi v našem uredništvu dalj časa iskali tiskarno, v kateri bi imeli boljše pogoje; boljši pogoji pa pomenijo za nas predvsem rednejše izhajanje in manjše izdatke za tiskarske storitve, kar pa je prav gotovo najpomembnejša, saj vemo, da so ravno finančna sredstva, ki so nam na razpolago, tisti činitelj, od katerega smo najbolj odvisni.

V letih, odkar izhaja naše glasilo, so se stroški tiska za nekajkrat povečali; še zlasti močno so nas prizadele podražitve v lanskem letu. Tako smo neprestano prisiljeni, da iščemo boljše možnosti in pogoje, da bi lahko v okviru razpoložljivih finančnih sredstev čim bolj redno izhajali.

Seveda pa že ustaljene grafične oblike tudi to pot nismo hoteli bistveno spreminjati, saj je ta od prve številke ostala skoro nespremenjena. Spremenili smo jo le toliko, kolikor zahteva to drugačna tehnika tiskanja in se poslužili dvo- barvnega tiska, nove vsebinske razporeditve in upamo, da vam bo takšna tudi všeč.

Bolj kot oblika pa nas moti vsebina. Še vedno smo premalo hitri, ne spremljamo vsega, kar se pri nas dogaja, premalo smo kritični in samokritični. Še vedno je med nami veliko takih (da ne rečem preveč), ki le govore, kakšen bi bil časopis boljši, pa si tega ne upajo ali nočejo zapisati. Ampak časopis je namenjen temu, da hvali, pa tudi graja, da išče nove poti, nove in boljše rešitve problemov, da pripomore k spreminjanju stanja. V naših krajevnih skupnostih, v delovnih organizacijah, v družstvih, v političnih organizacijah se vsak dan zgodi in dogaja toliko stvari, ki so včasih videti drobne in nepomembne, a so za nas pomembne. In prav o teh bi morali veliko več pisati.

Naj izkoristim to priliko tudi za to, da obvestimo vse tiste, ki s svojimi prispevki bolj ali manj redno sodelujejo ali pa še niso pričeli sodelovati a nameravajo, da bo časopis izhajal zadnji teden v mesecu. Tako morajo priti vsi prispevki v uredništvo do 15. v mesecu, le tako bodo lahko objavljeni v tisti številki, drugače pa šele naslednji mesec.

Ob tej priliki se tudi toplo zahvaljujemo za sodelovanje tovarišu Francu Petelinu, dosedanjemu tehničnemu uredniku, ki je odšel na odsluženje vojaškega roka. Njegovo delo bo odslej naprej opravljal tovariš Ivan Žitko, prav tako naš občan.

TATJANA HROVATIN

PREDSEDSTVO OK SZDL RAZPRAVLJALO O TELESNI KULTURI

PREMALO STORJENEGA

Kaj smo storili na področju telesne kulture v občini? V koliki meri uresničujemo portoroške sklepe. S kakšnimi problemi — kadrovskimi, finančnimi, prostorskimi — se srečujemo tisti, ki delajo na področju telesne kulture. Ta in številna druga vprašanja so bila na dnevnem redu zadnje seje predsedstva Občinske konference SZDL, v začetku meseca. Seje so se udeležili tudi predstavniki Temeljne telesnokulturne skupnosti, Zveze telesnokulturnih organizacij, predstavniki društev ter Sveta za ljudsko obrambo in predstavnik Sveta za telesno kulturo pri Republiški konferenci SZDL.

V izhodiščih za nadaljnji razvoj telesne kulture v Sloveniji smo zapisali: „Telesnokulturna dejavnost mora biti v procesu vzgoje in izobraževanja v vseh pogledih vrednotena enakovredno, zato pa ji moramo zagotoviti možnosti (kadre, objekte, financiranje). SIS na področju vzgoje in izobraževanja morajo na vseh ravneh zagotavljati zadostna sredstva za telesnokulturno dejavnost in sicer tako za redno šolsko telesnovzgojno dejavnost kot tudi za dejavnost v okviru šolskih športnih društev. V ta namen naj telesnokulturne skupnosti sklepajo samoupravne sporazume z izobraževalnimi skupnostmi.“ Tako smo se v naši občini glede na to dogovorili za sofinanciranje Šole v naravi, potrebno pa bo še nadaljnje do-

govarjanje, še zlasti na področju uvažanja selekcij za vrhunski šport. Postopoma moramo večati obseg telesne vzgoje, ki mora prerasti oblike učnega predmeta in se zlit z dejavnostjo šolskih športnih društev in drugih oblik telesnokulturne dejavnosti in tako postati del vsakdanjega življenja vseh otrok v šoli.

Upamo si trditi, da raste in dozoreva miselnost in zavest, da je telesna kultura del kulture, sestavni element sistema samoupravnih socialističnih odnosov, življenjska potreba otrok, mladine in delovnih ljudi in nezamenljiv tvorec v ustvarjanju telesno sposobnih ter ustvarjalnih osebnosti socialistične samoupravne družbe.

Priznati moramo, da je vpliv delavcev, neposrednih proizvajalcev za uresničevanje lastnih interesov na področju telesne kulture bore majhen in je čutiti, kakor da ti nimajo interesa za telesnokulturno dejavnost, kot da je ta privilegij posameznikov in mladih. Seveda pa pričakujemo, da se bo takšno stanje spremenilo, da bo dejavnost na področju množične telesne kulture zaživela in se bo uresničila zahteva, naj vse večje delovne organizacije zaposlijo ali vsaj izšolajo amaterske delavce — organizatorje rekreacije. Ti naj bi v sodelovanju z ostalimi športnimi delavci nudili bolj organizirane in bolj privlačne možnosti za dnevno rekreacijo.

V športne aktivnosti je zajeto re-

lativno majhno število otrok, mladine in občanov v naši občini. Pri vsem tem je najbolj zaskrbljujoče dejstvo, da raven in kvaliteta telesnih in funkcionalnih sposobnosti mladine in delovnih ljudi zaostaja za objektivnimi potrebami posameznika in družbe. Med šolsko mladino narašča število telesnih deformacij in sodobnih degenerativnih obolenj, ki so med drugim tudi posledica pomanjkanja odgovarjajoče telesne aktivnosti.

V zadnjem času se je množičnost počasi razlezla med delovne ljudi, vendar gre še vedno za zelo skromen del delavcev. Vse organizacije združenega dela bi morale imeti v svojih samoupravnih aktih določene obveznosti na področju telesne kulture zaposlenih. Razvojni načrti delovnih organizacij morajo torej vsebovati tudi pogoje za telesno kulturo njihovih zaposlenih.

Pri reševanju vprašanj telesnokulturne dejavnosti v kraju bivanja gre velika odgovornost samoupravnim organom v krajevni skupnosti, ki morajo povezovati delovne organizacije, vzgojno-varstvene zavode, šole, telesnokulturne organizacije, društva itd. zaradi vsklajevanja, organiziranja in financiranja telesnokulturne dejavnosti v kraju. V naših trinajstih krajevnih skupnostih je tako organiziranje še zelo v povojih. V njihovih statutih sicer piše, da tudi skrb za telesno kulturo krajanov, toda v marsi-

kateri krajevni skupnosti nimajo še odbora ali komisije ali kake druge oblike.

V dosedanjem razvoju telesne kulture so imele pomembno vlogo organizacije in društva, ki jih imamo v občini 20. Nobenega dvoma ni, da ne bi tudi v nadaljnjem razvoju imele to pomembno mesto, vlogo in pomen. Ni tudi nova ugotovitev, da se je del teh znašel v krizi, ki se je najbolj odražala v zmanjševanju števila članov. Nujna so tudi prizadevanja, da vsebinsko, organizacijsko in kadrovsko preobrazimo skoro polovico društev v občini.

S sprejetjem zakona o združenem delu se odpirajo nove možnosti za resnično povezovanje in svobodno menjavo dela, za združevanje materialne proizvodnje in telesne kulture. S tem je odprta pot integracije telesne kulture in družbenega dela.

Zaradi obsežne tematike, številnih odprtih vprašanj in nerešenih problemov (prisotni so ostro obsodili tudi zmanjšanje števila ur telesne vzgoje na osnovnih šolah, neaktivnost vodij rekreacije v DO, o viru za vzdrževanje in gradnjo novih objektov za telesno kulturo itd.), so se prisotni dogovorili, da se bo oblikovala skupina, sestavljena iz predstavnikov predsedstva OK SZDL in delavcev iz področja telesne kulture, ki bo oblikovala konkretne sklepe in jih nato posredovala vsem, ki bodo odgovorni za njihovo realizacijo.

Pogled na ploščad pred Domom JLA, na kateri se je 11. septembra zbralo preko 9 tisoč udeležencev 3. zboru.

Povorko, ki je krenila iz Jelovškove po Tržaški cesti na ploščad pred Dom JLA, je sestavljalo preko 4 tisoč udeležencev zboru: praporaši, borci in aktivisti, borci domičinskih enot, pripadniki teritorialne obrambe in narodne zaščite, mladinci — pohodniki ter predstavniki številnih društev. Povorko je vodil Vrhničan — udeleženec NOB, rezervni major Franc Fortuna.

REKORDNO ŠTEVILO UDELEŽENCEV NA 3. ZBORU

BORCI, AKTIVISTI IN OBČANI NOTRANJSKE SO SLAVILI

Vsako drugo leto se v eni izmed notranjskih občin Cerknici, Logatcu, Vrhniku in Vič-Rudniku, katere veže dogovor, srečajo aktivisti Osvobodilne fronte in borci Narodnoosvobodilne borbe.

11. septembra so se tako že tretjič zapored — 1973. v Cerknici in dve leti kasneje v Logatcu — zbrali številni aktivisti in borci, občani in predstavniki družbenopolitičnih organizacij na Vrhniku.

Prireditve v okviru tega srečanja so se pričele že v petek popoldan z otvoritvijo razstave akademskega slikarja Vladimira Lakoviča. Na svečani otvoritvi, razstava je bila odprta 11 dni v obratu družbene prehrane Industrija usnja, so sodelovali Ladko Korošec in Rudolf Francelj, na harmoniki pa ju je spremljal Milan Stante. Istega dne zvečer pa nam je filmsko gledališče ZKO Vrhnika predstavilo film, ki obravnava čas naše revolucije, Užiška re-

publika. Uvod k temu znamenju jugoslovanskemu filmu je podala Stanka Godničeva, filmski kritik iz Ljubljane. Razveseljivo je, da je bila dvorana Cankarjevega doma polna, prav tako pa so jo do zadnjega napolnili tudi naši šolarji, za katere je bila organizirana predstava že popoln-

Tudi mladi so sodelovali v tem srečanju; preko 200 mladink in mladincev pohodnikov iz vseh štirih

občin udeleženk je v soboto zjutraj krenilo na pohod Po poteh partizanske Vrhnike iz Logatca proti TV 17 na Slemenih za Ljubljanskim vrhom. Na pohodu so jih spremljali tudi borci in aktivisti in jim na mestih, znanih iz narodnoosvobodilne borbe, obujali svoje spomine. Pohodniki so obšli Vrhniko in krenili proti Podlipi, kjer so jih tamkajšnji občani toplo sprejeli. Skupaj z mladimi iz Podlipi so zvečer pripravili partizanski miting, noč prespali na senikih, v nedeljo zjutraj pa so jo zopet mahili proti Vrhniku, kjer so se priključili slavnostni povorki.

V soboto popoldan se je pred Domom JLA zbralo 20 pevskih zborov in 5 pihalnih orkestrrov iz vseh štirih občin. Preko 600 nastopajočih, bili so sami amaterji, se je v dve in polurnem programu predstavilo s partizanskimi in umetnimi pesmimi. Našo občino so zastopali moški pevski zbor IUV, moški pevski zbor Liko — Parketarna Verd in godba ZKO Vrhnika.

Zvečer je bila v Domu JLA tiskovna konferenca v sodelovanju s Partizansko knjigo, na kateri se nam je predstavil pisatelj Karel Leskovec z najnovejšo knjigo, ki nosi naslov Nevarni koraki. V tej knjigi nam avtor, doma iz Rovt, na zanimiv in preprost način opisuje dogodke v zadnjih dneh pred razsulo stare Jugoslavije in prve dneve okupacije. To je tematika, ki je v naši

literaturi še razmeroma skromno opisana, za nas pa je še toliko bolj zanimiva, ker avtor opisuje ljudi in dogodke ob meji, ki je potekala takrat blizu Rovt.

Slovesnosti, posvečene 3. zboru notranjskih aktivistov in borcev, so dosegle višek v nedeljo z osrednjo proslavo, ko je Vrhnika okrašena z zastavami, plakati, napisi in cvetjem pričakala rekordno število udeležencev zboru, saj se je na Vrhniku zbralo preko devet tisoč nekdanjih borcev, aktivistov, borcev enot, ki imajo domičil v teh štirih notranjskih občinah, delovnih ljudi, mladine in občanov Notranjske.

Po slavnostni seji Glavnega odbora srečanja in Okrožnega odbora aktivistov OF in borcev NOB Notranjske je prišla na prireditveni prostor iz Jelovškove po Tržaški cesti veličastna povorka, ki jo je sestavljalo preko 4000 udeležencev zboru: praporaši, borci in aktivisti, borci domičinskih enot, predstavniki teritorialne obrambe, narodne zaščite, mladinska pohodna enota ter predstavniki številnih društev. Francetu Popitu, predsedniku CK ZKS je predal raport prvoborec domačin Franc Fortuna — Srnjak. Predsednik skupščine občine Vrhnika Branko Stergar je v imenu pripravljalnega odbora pozdravil vse udeležence, goste in predstavnike družbenopolitičnih organizacij iz vseh občin udeleženk in številne ugledne goste med katerimi so bili: France

Pisatelj Karel Leskovec nam je na tiskovni konferenci predstavil svojo najnovejšo knjigo z naslovom „Nevarni koraki“, ki jo je izdala Partizanska knjiga.

Popit, predsednik CK ZK Slovenije, Dr. Avguštin Lah, Drago Seliger, Andrej Petelin, Tone Vidmar — Luka in številni drugi. Za pozdravnim govorom je spregovoril narodni heroj Rudolf Hribnik — Svarun. Na kratko je opisal pomen, ki ga je imel ta predel Notranjske med narodnoosvobodilno borbo in še posebej poudaril razvoj, ki so ga vse štiri notranjske občine doživele v povojnih letih.

Udeleženci so z zboru poslali pozdravno pismo tovarišu Titu s čestitkami ob njegovih visokih življenjskih jubilejih, ki ga je prebrala predsednica Občinske zveze borcev, tovarišica Feferjeva.

Prav tako pa so udeleženci poslali protestno pismo Koor-

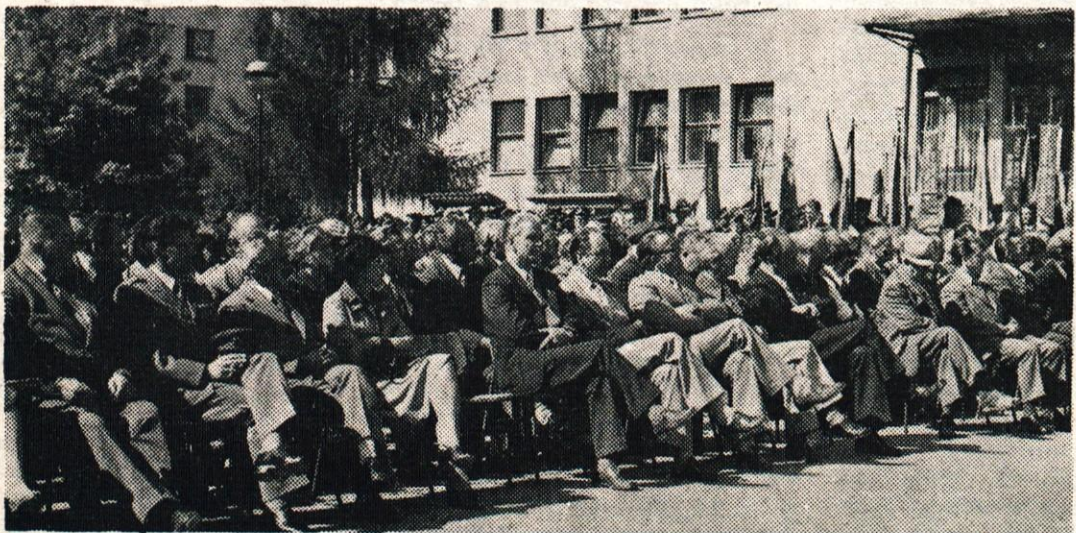
dinacijskemu odboru za izseljeniška in manjšinska vprašanja pri Republiški konferenci SZDL in Konzultatu republike Avstrije v Ljubljani, v katerem so ostro obsodili nasilje, ki ga dopušča avstrijska vlada nad slovensko manjšino na Koroškem. Sledil je recital z naslovom „Vrhnika in okolica med NOB“, ki so ga izvedli člani vrhniške mladinske dramske skupine, po knjigi Karla Grabeljške — Gabra. Združena pevska zboru IUV in LIKO ter vrhniški godbeniki, pa so popestrili kulturni program še z borbenimi pesmimi.

Vreme nam je bilo tisto septembrsko nedeljo naklonjeno in po osrednji proslavi se je velika večina gostov in udeležencev še zadržala na Vrhniku. Za dobro razpoloženje so poleg lepega vremena poskrbeli tudi naši gostinci, ki so se to pot res odrezali, saj nihče ostal lačen ali žejen. Za vse tiste, ki pa se radi zavrtijo pa so bili tu še „Stari znanci“ in mnogi so se vrtili na ploščadi pred Domom JLA pozno v noč.

Ob tej priliki se zahvaljujemo vsem, ki so kakorkoli sodelovali v pripravi za to srečanje, saj lahko zapišemo da je organizacija potekala brez spodrsiljav in da so se mnogi udeleženci zboru zelo pohvalili nad vsem, kar smo jim v teh dneh na Vrhniku nudili.

Na predvečer slavnostnega dne se nam je na koncertu pevskih zborov in godb predstavilo preko 600 pevcev in godbenikov — amaterjev iz Cerknice, Logatca, Vič-Rudnika in Vrhnike.

Zbora notranjskih borcev in aktivistov so se udeležili tudi številni ugledni gostje: France Popit, Drago Seliger, dr. Avguštin Lah, Andrej Petelin, Tone Vidmar-Luka, Janko Rudolf, Rudolf Hribnik-Svarun ter predstavniki družbenopolitičnih organizacij iz sosednjih občin.

Mladi pohodniki, ki so v enem dnevu premagali pot dolgo skoro 40 kilometrov.

ZA 25 DINARJEV ČIST AVTO

Vrhničani se še vedno premalo poslužujemo uslug, ki nam jih nudijo v avtopralnici

Pred letom in pol je tudi Vrhnika dobila prvo avtopralnico, ede na število avtomobilov, registriranih v naši občini, tovrstno služnostno dejavnost relativno pozno.

Res, da so se v začetku povile težave, tako da avtopralnica ni pričela obratovati isto hitro kot ISTRA-BENZ črpala, v sestavi katere je, ampak še vedno ni glavni razlog, da je Vrhnika še vse premalo poslužujemo.

Zaposleni v pralnici namreč pažajo, da je velika večina njihovih strank, teh je približno 10 na dan, nedomačinov, torej istih, ki so že navajeni teh uslug in da Vrhnika in okolice še vedno raje perejo avtomobile doma na dvorišču, kot pa jih vozijo v avtopralnico.

Postopek pranja avtomobila traja približno 10 minut in za 25 dinarjev kolikor vsa rečane, narede predpranje, pranje

in voskanje.

ISTRA-BENZ pa obvešča vse občane, da bodo letošnje

zimo imeli tudi boljše organizirano dostavo kurilnega olja za centralno kurjavo. Tega bodo namreč s cisterno dostavljali kupcem na dom, vsak drugi dan v tednu.

T. H.

Še nekaj minut med velikimi valji in avto bo zopet čist

Avto-pralnica na Vrhniki je odprta vsak dan – razen nedelje od 10. do 18. ure. – Faza predpranja

BODO KADROVSKE SPREMEMBE ODPRAVILE NEAKTIVNOST?

Do korenitih kadrovske spremembe je prišlo tudi v OO ZSMS LIKO – TOZD Tovarna vrat Borovnica. Na seji osnovne organizacije, ki je bila že konec julija, je bilo izvoljeno novo vodstvo in podana ostra kritika staremu vodstvu zaradi popolne neaktivnosti in nezainteresiranosti za reševanje problematike mladih

delavcev v kolektivu.

Novoizvoljena predsednik tovariš Andrija Šebalj in sekretar tovariš Rado Savič sta veliko doprinesla k ponovnemu aktiviranju mladinske organizacije. Mladi so se namreč vključili v vse akcije mladinske organizacije v tem obdobju.

Z novo proizvodno halo bo Kovinarska pridobila 3000 m² proizvodnih in 300 m² pomožnih površin ter se tako rešila utesjenosti v centru Vrhnike, ki tudi zavira razvoj oziroma uvajanje modernizacije v proizvodni proces.

KOVINARSKA – nova TOZD AVTOMONTAŽE

ZDRUŽITEV — POT K NOVIM USPEHOM

Kaj pomeni združitev KOVINARSKE z ljubljansko AVTOMONTAŽO

Ideja o tesnejšem sodelovanju Kovinarske z Avtomontažo iz Ljubljane se je pojavila že pred leti, saj so jo narekemale težnje po boljšem gospodarjenju, hitrejši gospodarski rasti, večji stabilnosti in seveda potrebe po skladnejši razvojni rasti. Ta želja po sodelovanju se je še bolj precizirala v zadnjem času živahnih procesov združevanja posameznih delovnih organizacij, saj je po sprejetju zakona o združenem delu postalo jasno, da združevanje na podlagi skupnih interesov nudi boljše rešitve gospodarjenja in večja učinkovitost dela, s tem pa zagotavlja tudi večje dohodke in višjo življenjsko raven vseh zaposlenih.

Tako je bil v letošnjem letu imenovan tudi iniciativni odbor, ki je pripravil strokovno analizo o smotnosti združitve vrhniške Kovinarske z Avtomontažo. Ugotovljeno je bilo, da v obeh delovnih organizacijah obstajajo zelo ugodni pogoji za združevanje na proizvodnem področju, saj je ekonomska analiza pokazala, da obstajajo realnejše možnosti za hitrejši in boljši razvoj Kovinarske in Avtomontaže, če se združita v skupnem programu v okviru delovne organizacije, v kateri bosta lahko učinkoviteje uresničevali svoje skupne interese.

Tako se po združitvi, akt o tem je bil podpisan 30. septembra, odpirajo nove možnosti za izdelovanje mikrobusa – za največ 20 oseb in skušali bodo v najkrajšem času preiti iz izdelave prototipa na linijsko proizvodnjo. Čim bolj plansko bodo nadaljevali tudi izdelavo posebnih nadgradenj – šasij za tovorna cestna vozila in pa tudi izdelavo posameznih elementov za velike avtobuse v večjih količinah. Prav tako pa se nove in boljše možnosti kažejo tudi na področju razvojne dejavnosti, marketinga, organizacije

poslovanja, poslovne, strokovne in splošne informiranosti, kadrovske politike itd.

Z združitvijo bosta obe delovni organizaciji lahko uresničili predvsem naslednje skupne cilje:

- hitrejšo rast družbenega produkta, produktivnosti, ekonomičnosti in rentabilnosti
- skupen razvojni program, kateremu bodo prilagodili svoje razvojne programe in jih medsebojno uskladili
- usklajevanje poslovne politike
- zagotovili smotno izkoriščanje proizvodnih, tehnoloških, materialnih, lokacijskih, finančnih, kadrovske in drugih zmogljivosti
- stremeli za tem, da bi bilo kar največ elementov izdelanih v okviru delovne organizacije
- s skupnimi naložbami načrtno pospeševali rast proizvodnje
- uresničevati delitev dela in specializacijo proizvodnje
- zagotoviti hitrejši razvoj tehnoloških postopkov in razvoj izdelkov
- vodili smotno finančno politiko v smislu dolgoročnega načrtovanja in združevanja sredstev v skupne naložbe
- zgradili sodoben sistem poslovnih informacij
- izboljšali organizacijo poslovanja
- zagotovili čimprejšnjo uporabo dosežkov na tehničnih, ekonomskih in drugih področjih svojega poslovanja
- usklajevali kadrovske politiko, povečali skrb za zaposlene in njihovo strokovno rast in
- zagotovili dobro informiranost zaposlenih delavcev v vseh pomembnejših dogajanjih.

Kdor pozna naše pokopališče, bo prav gotovo z zanimanjem prebral teh nekaj vrstic.

Ob vznožju Hriba med Tržaško cesto, Gradiščem in Hribskim potokom leži staro, v spodnjem delu pa že novo pokopališče, med obema pa že dotrajana mrliška vežica, v kateri so pred vojno ležali pred pokopom občinski reveži. Tik pod njo so grobovi padlih vojakov iz prve svetovne vojne. Na levi stoji obeležje mladim partizanom, ki jih je na tem mestu med zadnjo vojno ustrelil okupator.

Povsem drugačen je spodnji, novi del, ki se bohoti z dragimi nagrobniki. Če se človek zamisli, da ti pravzaprav niso namenjeni pokojnim, ampak da je to le tekma med živimi, se prav gotovo vpraša, do kdaj bo ta nesmiselna tekma še trajala. Odgovora pa trenutno ne ve nihče.

Pri krajevni skupnosti Vrhnika obstoja posebna komisija, ki si že čaljša prizadeva, da bi tudi Vrhnika dobila mrliške vežice. Gradnja večjih stanovanjskih sosesk nas nedvomno sili v to. Prav gotovo, da ni vzdrženo in ne smemo dopustiti, da bi v blokkih, kjer so hodniki že tako ozki in stanovanja tesna, ležali umrli.

Pokopališča so v preteklosti nastajala ob cerkvah, kar je za majhne družbene skupnosti – vas ali trg zadoščalo za stoletja. V novejšem času pa se s hitro rastjo naselij pojavljajo vprašanja, kje poiskati nove površine za pokop umrlih, ki bi ustrezale številnim zahtevam kot so higiensko neoporečna lokacija, zadostna velikost, primeren dostop itd.

V tem pogledu imamo na Vrhniki dokaj ugodne pogoje, saj je možno v kraju samem, ob

BOMO NA VRHNIKI GRADILI SODOBNO POKOPALIŠČE?

Načrt novega pokopališča že razgrnjen v vitrini doma Krajevne skupnosti Vrhnika

sedanjem pokopališču, razviti vsem tem zahtevam ustrezajoče zadostne zmogljivosti teh objektov.

Poleg tega pa bo naše pokopališče ostalo v kraju, kar je nedvomno pomembno za obiskovalce, ker pri oddaljenosti novih pokopališč običajno ni javnega prevoza in to otežuje dostopnost predvsem starejšim obiskovalcem.

Načrt novega bodočega dela pokopališča skuša rešiti nekaj ključnih vprašanj:

- zagotoviti pregledno zasnovano, ki bo omogočala jasno orientacijo z ustreznimi objekti; končno tudi na Vrhniki imeti možnost za kulturno slovo od pokojnih
- ustvariti osnove za sodobno pokopavanje in enotno, harmonično ureditev celote ob možnostih, da občani dajo tudi individualni značaj posamičnemu grobu

– kar se da omejiti investicijske stroške (npr. kratka krožna glavna pot), omogočiti etapnost izvedbe in ekonomično vzdrževanje (strojna košnja pretežno travnatega pokopališča).

V ta namen smo v letošnjem letu odkupili 8.300 m² zemlje, v vrednosti 22 starih milijonov. Posebna študija Urbanističnega inštituta SRS je pokazala, da bo Vrhnika s tako rastjo prebivalstva, kakršna je ta danes, v prihodnjih 75 letih potrebovala vse zemljišče v bližini obstoječega pokopališča, čeprav bi bilo v tem času po predvidevanjih 1.000 pokopov z žarami in 2.000 klasičnih pokopov, to je takšnih, ki se v večini primerov pri nas opravljajo še danes.

Da bi videli, kako je to drugje, so si nekateri člani komisije za obnovo pokopališča pri Krajevni skupnosti Vrhnika, ogledali nekaj pokopa-

lišč v Sloveniji. Moramo priznati, da so nas nekateri prehiteli, drugi pa se borijo s podobnimi težavami kot so naše. Prostor, denar in pa zavest, da ni pokopališče samo posamezni grob z bogatim nagrobnikom, ampak da je to nekaj več, to je odnos do celote, ki naj bi bila predvsem vsem nam v ponos, je bilo glavno vodilo pri razreševanju te problematike na Vrhniki

Načrti se pripravljajo; pred nami pa je, kako te načrte realizirati. Razmišljali smo o vsem: najprej o uvedbi krajevnega samoprispevka, o zbiranju denarja preko širše družbene skupnosti in podobno. Nekateri so se tudi že odzvali. To so Gasilsko društvo Vrhnika, Filatelistično društvo Vrhnika, nekateri TOZD in posamezniki, ki so namesto dragih vencev, ki v nekaj dneh končajo v smetnjaku, raje namenili denar za izgradnjo mrliških vežic.

Pred nami je 1. november, dan mrtvih. Prav je, da se spomnimo naših pokojnih, saj je to dolžnost vseh nas. Vendar pa pogosto vse preveč tekmujemo, kdo bo dal večji in dražji šopek na grob, obenem pa pozabljamo, da tisti, ki z ljubeznijo prinese samo en cvet, ravna veliko lepše, kot pa bahanje in za ta dan značilno trošenje denarja na grobu, ki je skozi celo leto sameval.

Ob priliki bomo objavili obširnejši in bolj izčrpen prikaz, kaj skušamo narediti pri obnovi pokopališča. Obenem pa vse občane obveščamo, da si zasnovano novo pokopališče lahko ogledajo v vitrini Doma krajevne skupnosti Vrhnika!

KOMISIJA ZA POKOPALIŠČA
v KS Vrhnika

PRIPRAVLJA: TOMISLAV PEJČ

Ob 35. obletnici SKOJ-a na vrhniškem področju

Objavljamo nekaj člankov iz arhiva iz zgodovine SKOJ Jugoslavije

TITO O LOLI

„... Zelo sem ljubil Lola, takorekoč pred mojimi rokami se je razvijal in ko sem bil v tujini, v Parizu, je velikokrat zahajal k meni. Bil je zelo pameten in nadarjen mladenič, ki je veliko obetal. Zame je bil to hud udarec in Ribarju nisem mogel povedati, kaj se je zgodilo, saj sem se bal, da bo to nanj prehudo vplivalo. Tega mu nisem povedal pred zasedanjem, vendar sem mu nekega dne vendarle moral sporočiti. Spraševali smo, kdo mu bo povedal in tovariši so sklenili, naj to vendarle storim jaz. In povedal sem mu. Lola mi je, ko je odhajal, izročil pismo in rekel, naj ga oddam „staremu“, ko bom menil, da je potrebno. Pismo je bilo zapečaten in jaz sem, ko je Lola padel, sklenil, da ga pogledam. Lola je pisal, kot da se poslavlja, kot da nekaj sluti. Pisal je očetu, lepo ga je pozdravil in povedal: „Dragi oče, če se meni slučajno kje kaj zgodi, ne žaluj preveč (Ribar je izgubil tudi drugega sina, Jurico), ampak glej, da daš tovarišem vse, kar moreš“. Pismo me je zelo pretreslo in odločil sem se, da če je že mene tako pretreslo, da mu ga v tistih okoliščinah ne izročim. In nisem mu ga izročil...“

Ves v gibanju in poletu, poln mladostne moči in idealov je Lola nosil revolucijo, revolucija pa je nosila Lola. Od akcije do akcije, na sestankih in potovanjih, doma in v tujini je Lola zbiral in vabil mlade, vsajal jim je vzore svobode in bolj svetle prihodnosti.

Svoje znanje in komunistične vzore je prenašal na tovariše, na mlade, na skojevce, ko je delal legalno in ilegalno, premišljeno in organizirano, predan pouku. Mladim je posvetil vse svoje delo in življenje. Všeč jim je bil zaradi širine svojih obzorij in zaradi izobrazbe.

V vojnem viharju Lola ni bil le borec, organizator, voditelj, ampak hkrati tudi pozoren sin, nežen brat, prijatelj, tovariš.

Lola v ljubezni ni poznal dvoiličnosti. Pa tudi kadar bi se to zgodilo v njem samem, je vedel, da je izpolnitev prvega in drugega odvisna od njune popolne sloge. Zato je Lola tudi napisal eno izmed najlepših pisem, ki jih je kdajkoli napisal. To ni ljubezensko, niti rodoljubno pismo, vendar je hkrati eno in drugo v najbolj plemeniti obliki. Med drugim je zapisal tudi te vrstice:

„Naše sreče in življenja, ki smo ju hoteli, nismo mogli,

kakor milijoni drugih, uresničiti osamljeno, temveč samo skozi naš boj in našo zmago. In zato sta ti dve stvari v bistvu v meni eno samo“.

Ujetnik neizpolnjene ljubezni in nepričakovane svobode je Lola za seboj zapustil spomine, občutena pisma, optimistično vero in upanje, veliko nenapisano pesem o mladosti in revoluciji. Zato ni čudno, da je Lola še danes legenda in vzor mladih generacij.

Ivo Lola Ribar, rojen v Zagrebu 24. 4. 1916 — padel na Glamoškem polju 27. 11. 1943.

V 19. letu, leta 1935. je postal član SKOJ-a

V 20. letu, 1936. član KPJ

V 21. letu, 1937., voditelj centralne mladinske komisije

V 23. letu, 1939., sekretar SKOJ-a

V 24. letu, 1940., član CK KPJ

V 25. letu, 1941., član Vrhovnega štaba NOV in POJ. SLOVO OČETA, dr. Ivana Ribarja od padlega sina:

„Sinko, tudi jaz, tvoj oče, bi rad povedal nekaj besed ob tvoji krsti.“

Ko si bil majhen, sem te vzgajal, kasneje, v višji gimnaziji, sem pustil tebe in tvojega mlajšega brata Jurico, da se svobodno razvijata. Šla sta po svoji poti. Novi poti. Ti, Lola, si mi često, ko sva se pogovarjala, rekel: „Nobena žrtev za domovino ni velika“. In jaz, tvoj oče, bom danes ob tvoji krsti trden in pogumen, cenim tvojo in tvojega brata žrtev za domovino.

... In danes, v hudih

časih ti prisegam, sinko, da odslej zame nobena žrtev za domovino ne bo težka. Tvoja in Juricina smrt, vajina smrt, moja otroka, je zame kot očeta huda izguba. Vendar sta vidva padla za domovino, in to razumem. Vidva bosta, Lola in Jurica, sinova moja, večno živela v meni. Nadaljeval bom po poteh, po katerih sta krenila in hodila“.

ZVEZA PIONIRJEV JUGOSLAVIJE

Zveza pionirjev Jugoslavije je otroška organizacija in vsako leto sprejema nove člane. Pred starejšimi pionirji, starši, pred pionirsko in državno zastavo novi pionirji slovesno obljubijo, da bodo zavedno in resno naredili vse, kar od njih zahteva pionirska organizacija. V pionirsko organizacijo se lahko včlani vsak deček ali deklica, ki to želi in ima sedem let starosti. Zveza pionirjev Jugoslavije

je bila ustanovljena v narodnoosvobodilnem boju na prvem zboru antifašistične mladine Jugoslavije v Bihaću.

Prvi člani zveze pionirjev Jugoslavije so bili otroci, ki so zbirali pomoč za partizane, skrbeli za ranjene borce, opravljali odgovorne naloge partizanskih kurirjev, veliko od njih je bilo tudi borcev, ki so s puško v roki branili svobodo svoje dežele. Mnogi so za domovino žrtvovali tudi življenje, kot ga je na primer Boško Buha, eden izmed najmlajših narodnih herojev.

Jesen leta 1943 je bila na območju Birča v vzhodni Bosni ustanovljena pionirska divizija. To je bila enkratna in največja pionirska partizanska enota med osvobodilno revolucijo.

Med vojno so pionirji nastopali na partizanskih prireditvah in proslavah, prepevali so borbene partizanske pesmi, recitali, igrali v igrah, delali kot člani v delovnih brigadah itd.

Za delo pionirjev v pionirskih organizacijah sta skrbeli SKOJ in ZMAJ. Pionirski časopis „Pionir“ je začel izhajati leta 1942 na osvobojenem ozemlju na Hrvaškem. Pionirji so imeli že med narodnoosvobodilno vojno svojo uniformo.

Danes nosijo titovke, kape bele ali modre barve s peterokrako zvezdo, belo srajco in rdečo ruto okrog vratu.

Zveza pionirjev Jugoslavije zajema več milijonov mladih od 7 do 14 let starosti.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Ivo Lola-Ribar, sekretar CK SKOJ-a za Jugoslavijo

kurirji in vezisti

Na terenih je bila razporejena široka mreža razpečevalcev gradiva. V tej organizaciji zvez je deloval ogromen aparat naših organiziranih ljudi, od pionirjev do mladincev, starejših in celo mnogih posameznikov, ki so bili tedaj zaposleni v ustanovah okupacijske uprave in gospodarstva. Ta način vzdrževanja ilegalnih zvez se je na terenu obdržal in razvijal ves čas narodnoosvobodilne borbe do osvoboditve.

KAJ PA ZVEZE MED PARTIZANSKIMI ENOTAMI

V prvem letu vstaje smo imeli v Sloveniji še malo oboroženih partizanskih enot. Med seboj so bile te zelo oddaljene. Zveze so se vzdrževale največ preko bližnjih terenskih političnih vodstev in po posebnih kurirjih z Glavnim poveljstvom partizanskih čet v Ljubljani. Počasi so se razvile stalne kurirske „javke“ za posamezna področja. V tem času še ni bilo nekega enotnega sistema kurirskih zvez. Prilagajale so se pač takratnim potrebam in možnostim, kurirske posle so opravljali največ terenski delavci — aktivisti in celo vodilni funkcionarji sami.

Leta 1941 je bilo v tedanji Ljubljanski pokrajini okoli 250 borcev, v prvi polovici 1942 pa je število teh naraslo na okoli 3.000. Zgodaj spomladi 1942 so partizani krenili v ofenzivo in na Notranjskem in Dolenjskem nastane prvo osvobodeno ozemlje ter deloma celo na področju Dolomitov. Partizanske čete so prerasle v bataljone, odrede in grupe odredov (1. Gorenjska grupa, 2. Štajerska grupa, 3. Notranjska grupa odredov).

V času prvega osvobojenega ozemlja so partizanske čete posameznih odredov taborile ali bile na položajih na terenih ob robu osvobojenega ozemlja z nalogo braniti ga. Enote, zasede, položaji enot niso bili posebno oddaljeni — uro, dve hoda. Vsaka četa je imela po enega do dva kurirja stalna, ki sta vzdrževala potrebno zvezo s dosedanjimi enotami in višjimi štabi. Na nekaterih področjih so bile enote in štabi celo telefonsko povezani (npr. področje Rakitne, Iške, Krvave peči na Notranjskem, 3. četa Šerčerjevega bataljona, ki je taborila nad Strmecem pri Borovnici je imela celo stalno telefonsko zvezo z opazovalnico, oddelek signalistov, kurirje s konji in kolesi).

Da bi bile zveze bolj konspirativne, so se kurirji sestajali na

dogovorjenih mestih — „javkah“, izven taborišč enot. Če so bile razdalje med enotami večje, so kurirske zveze potekale po štetni relejni zvezi. Teh kurirskih zvez so se posluževala tudi področna politična vodstva.

Narodnoosvobodilno gibanje je bilo v tem času v svojem polnem razmahu in tudi enote partizanske vojske so številčno narasle in se okrepile z vedno novimi borci.

Glavno poveljstvo partizanskih čet se je v maju 1942 umaknilo iz Ljubljane na osvobodeno ozemlje, da bi od tu neposredno vodilo svojo vojsko. Sprva se je preselilo v Suho Krajino, od tam pa kmalu v Kočevski Rog, kjer sta se nahajala tudi Centralni komite KPS in Izvršni odbor OF. Novo nastala situacija je zahtevala drugačen sistem zvez. Partizanske enote so postale bolj gibljive in udarne. Redne zveze področnih političnih vodstev, z osrednjim vodstvom na osvobojenem ozemlju, niso mogle ostajati v odvisnosti od kurirskih zvez posameznih enot in pričela se je pripravljati nova organizacija kurirskih zvez. Takšno stanje je na Notranjskem in Dolenjskem trajalo od nekako sredine julija 1942, ko so Italijani z 82.000 mož močno vojsko prešli v protiofenzivo in v približno dva meseca trajajočih očiščevalnih operacijah spet zasedli izgubljeno ozemlje.

Roška ofenziva, ki se je 16. julija 1942. začela na področju Krma, je naslednji mesec zajela tudi Kočevski Rog. Glavno poveljstvo in člani drugih vodstvenih organov so se v ofenzivi težko in v skupinah prebijali s Kočevskega Roga na Dolenjsko in zato nekaj časa med Glavnim poveljstvom in nižjimi štabi partizanske vojske ni bilo nobene trdnjše povezave. Podobno se je dogajalo z vsemi enotami, ki jih je zajela ofenziva in ki so se skušale vsaka zase prebiti iz obroča nazaj na svoje prejšnje območje. Na Notranjskem se je brez večjih bojov izmaknil iz italijanskega obroča le del Šerčerjevega bataljona — 3. četa s kolesarskim vodom — ki se je iz prejšnjih položajev premaknila na področje v gozdove za Ljubljanskim vrhom, Italijanom za hrbet. Razmere in medsebojne zveze so se bolj ali manj normalizirale šele jeseni, v mesecu septembru.

Območje Dolomitov Roška ofenziva ni zajela. Čeprav je bilo to področje stisnjeno med Ljubljano, italijansko nemško razmejitveno črto, ki je bila preprejena z žičnimi ovirami, minirana in močno zastražena in prav tako zastraženo progo Ljubljana—Postojna, je Dolomitskemu odredu, ki je bil formiran v prvih dneh julija 1942 celo uspelo vzpostaviti manjše osvobodeno ozemlje. In sem se je v oktobru tega leta preselilo Glavno poveljstvo slovenskih partizanskih čet z osrednjim političnim vodstvom.

Italijanska ofenziva je nakazala potrebo po drugačni taktiki partizanskih enot; namesto majhnih in razdrobljenih teritorialnih partizanskih čet, ki so skušale vsaka na svojem ozemlju braniti osvobodeno ozemlje, naj bi z združitvijo teh dobili nekaj močnih, udarnih enot, ki ne bi bile vezane na ožje teritorije ampak bi manevrirale po vsej Dolenjski in Notranjski. Že v samem teku italijanske ofenzive in takoj po njej, so bile ustanovljene prve štiri slovenske brigade: Tomšičeva, Šerčerjeva, Gubčeva in Cankarjeva. Odredi niso bili povsem razpuščeni, bili pa so precej manjši in tudi slabše oboroženi.

Nova organizacija in nova taktika sta zahtevali tudi temu ustrezne zveze. Kurirska zveza je bila edina s katero so tedaj brigade v takih razmerah lahko računale. Pri štabih brigad in bataljonov so

imeli posebne kurirje, če pa jih je bilo kdaj premalo, so za poljanje kurirskih nalog občasno uporabljali še druge borce. S t načinom je bilo vprašanje notranjih zvez v brigadah rešeno, odpa je ostalo vprašanje zvez z Glavnim poveljstvom, od katerega bilo včasih tudi po več dni hoda: npr. Bela Krajina—Dolomiti in čez ozemlje, ki so ga okupator in še bolj domači izdajalci — begardisti močno nadzorovali.

V te razmere jesenskih dni leta 1942 sega začetek terenske kurirskega relejnega omrežja, ki je bilo to jesen in zimo ter naslednje pomlad razporejeno po vsej Notranjski in Dolenjski, nato pa na Primorskem, Gorenjskem, Štajerskem in Koroškem. To je organizacija kurirskih linij s petimi relejnimi sektorji: Dolenjska—Notranjska, Gorenjska, Primorska, Štajerska in Koroška, linijami, 145 kurirskimi TV postajami in 1.800 kurirji.

Operativne enote partizanske vojske so bile spomladi 1942 stalnem gibanju in manevriranju, mnogokrat zelo oddaljene celo relejnih kurirskih TV postaj. Zveze z Glavnim poveljstvom pa morale biti hitre, sigurne in zato so vojaške enote organizirale tudi svoje relejne kurirske linije in postaje, ki pa za razliko od terenskih TV postaj niso bile stalne, temveč so se vzpostavljale po potrebi kot podaljšek zveze do terenskih kurirskih postaj, kasneje tudi samostojne relejne vojaške kurirske zveze.

Vrnimo se k terenskim kurirskim TV zvezam. Kako je izgledala organizacija kurirskih zvez?

Nove kurirske postaje so bile razporejene tako, da so bile drugod druge oddaljene po eno noč hoda, „vozni red“ kurirjev pa je organiziran tako, da je pošta in druge pošiljke po štetnem sistemu prehajale iz rok v roke. Tudi posamezna brigada kamorkoli prišla, je v bližini našla kurirsko postajo in ta je poskrbela, da pošta zanesljivo in v najkrajšem času prišla naslovniku v roke.

S kurirsko postajo so seveda vzdrževale stike in te zveze uporabljale tudi vse druge enote, ustanove in organi na njenem območju.

Nov sistem kurirskih zvez je imel še to prednost, da so kurirji domačini, ki so dobro poznali teren in razmere na njem. Zato so svoje naloge lahko uspešno opravljali celo v najtežavnejših okoliščinah in ob sorazmerno manjših žrtvah kot bi bile te v tujini, če bi se morale skozi tako nevarne kraje prebijati kurirski patrulje operativnih enot.

Nove terenske kurirske postaje niso spadale pod Glavno poveljstvo temveč pod Centralno tehniko CK KP Slovenije. To je povsem logično; samo vojaške pošte je bilo takrat razmeroma malo, toliko več pa je bilo tiska in drugega propagandnega materiala, ki ga je bilo treba raznositi in razpečati po vsej Sloveniji.

KAKŠEN JE BIL NOVI SISTEM KURIRSKIH ZVEZ?

Šlo je za stalne kurirske postaje. Število kurirjev na vsaki postaji je bilo odvisno od njenega pomena oziroma od števila zvez, ki jih morala postaja vzdrževati z drugimi postajami, enotami, organi in ustanovami na svojem območju. Povprečno je bilo na postaji 6 do 10 kurirjev, ki so svoj teren in razmere na njem dobro poznali. Borci—kurirji so bili povsem zanesljivi, vzdržljivi, samostojni in pogumni. Skoro vsi so bili člani partije in SKOJ-a.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Prijetno je, kadar dobi človek obisk, pa tudi na obisk je velikokrat kar prijetno iti. Ampak včasih pa mora človek na obisk tudi če mu je to všeč ali ne. In tako sem morala letos v avgustu tudi jaz obiskati naše brigadirje na Kozjanskem, pa čeprav me to ni ravno preveč mikalo. In še to je bilo takrat rečeno, da bi morali k njim na obisk tudi drugi pomembni družbenopolitični delavci iz naše občine. Ampak veliko teh tovarišev je v tistem času, ko po deloviščih teče znoj in se delajo na rokah žulji, kje ob Jadranu ali pa se upravičeno hlade v domači senci.

Ampak to v tem trenutku sploh ni važno in ne bomo razpravljali o tem ali bi bilo lepo in prav, če bi tudi ti tovariši žrtvovali en poletni dan in si šli na lastne oči pogledati, kako naše mladinke in mladinci preživljajo čas težkopričakovanih počitnic na prostovoljnih delovnih akcijah. Važno je to, da smo nekateri šli. Bili smo trije; vodja tega obiska je bil prav gotovo Ričko, takoj za njim je bil Gorazd, takrat še vojak „plavc“ in nazadnje jaz, nič drugega kot sofer in tista žrtev, ki je morala med potjo požreti marsikatero na račun žensk in še zlasti žensk za volanom.

Že od vsega začetka, ko sem zvedela, da bom morala jaz voziti, me je po tistem skrbelo, da moj avto — za katerega mnogi trdijo, da sploh ni avto ampak „nula tri“, ne bo zmogel dolge poti in vseh kozjanskih klancev. Toda važen je pogum in mislila sem si, kar bo, pač bo. Že na Vrhniki, ko smo se basali v avto, smo izračunali, da imamo vsi trije le 220 kilogramov in tolažila sem se, da sta oba fanta prava strokovnjaka, ki se dobro spoznata na vse, še zlasti

Prva izmena vrhniške brigade v Planini

NA KOZJANSKO...

Oziroma o tem, kako smo šli trije na obisk k našim brigadirjem

jurski občini, kjer se je moral Gorazd dogovoriti o obisku vojakov iz vrhniške kasarne, ki so v soboto šli pomagati vrhniškim brigadirjem, smo jo po asfaltirani cesti mahnili proti Planini. Po nekaj kilometrih vožnje po tej cesti, ki bi jo s tiho nevoščljivostjo opazoval vsak naš občan tako kot sem jo jaz, je Gorazd na sedežu poleg mene naenkrat pošastno zatulil in se zgrabil za desno uho, malce z roko pomencal in tisto, kar mu je ostalo v roki in kot nam je kasneje uspelo ugotoviti, ni bilo na vsem svetu nič drugega kot čebela. Krivec tega je bil prav gotovo Ričko, ki je na vsak način hotel imeti odprto okno in čebela je imela tako zelo lahek dostop do Gorazdovega uhlja. Zakaj pa ga je pičila, nam ni uspelo ugotoviti, saj je Gorazd zatrjeval, da ji resnično ni storil prav nič žalega. Vsi trije smo se iz avta zapodili v smer, kjer se nam je zdelo, da teče potok in po dolgem iskanju je Ričkotu le uspelo najti primeren kamen, ki je pasal na Gorazdovo uho. Seveda to staro zdravilo ni kaj prida učinkovalo in kaj kmalu je Gorazdov uhel in še lep kos njegove okolice dobil rdeče vijoličast preliv, pa tudi njegov volumen se je kvantitativno zelo spremenil. Med nudenjem prve pomoči in še potem je bilo rečenih veliko pametnih, še zlasti strokovno dobro podkovan pri teh stvarih je bil prav Ričko, tako da je v avtu, ko smo se že peljali dalje, postajalo vse bolj vroče in napeto. Sama si kot sofer in sploh tisti, ki je najpomembnejši in od katerega sta oba dedca povsem odvisna, nisem dovolila nobenega „soljenja pameti“ in naš besedni boj, ki je dobival vse več elementov troboja, je postal bolj in bolj napet. Za tovrstno športno panogo je namreč Gorazd strašansko že po naravi nadarjen, ampak tudi Ričko topogledno sploh ni hotel zaostajati za njim.

Ob tej naši telovadbi v avtu smo uspešno premagali slabo makadamsko pot in strme klance (tisti pred Ligojno, če peljete po cesti iz Drenovega Griča se pred njimi skrije), za katere

me je že doma skrbelo kako bo šlo, saj sem te poti že enkrat pred tremi leti prehodila. Res, da smo dobršen del poti morali voziti s prvo, ampak prišli smo in pred Planino nad cesto nas je pozdravil napis „Dobrodošli“ in Ričko je hitro povedal, da je po telefonu govoril z našimi brigadirji, da pridemo na obisk in je napis prav gotovo namenjen prav samo nam. Seveda smo

veda so takoj, ko so zagledali svojega predsednika, spustili krampe in lopate in že smo bili sredi vprašanj. Tudi tokrat je vodil Ričko in je hotel naenkrat zvedeti o vsemu: o delu, o uspehih, o življenju v taboru, o stikih in sodelovanju z brigado iz Kosova, ki je tudi bila na Kozjanskem in s katero so se kasneje tudi pobratili in še in še je bilo vprašanj.

Že ob prihodu na delovišče smo opazili, da tu niso vsi naši brigadirji in zvedeli smo, da je druga polovica vrhniške brigade že jutraj odšla na drugo delovišče. Seveda smo morali tudi k njim. Z nami se je odpeljala tudi Vera, ampak kmalu se je izkazalo, da kljub temu, da je bila komandant vrhniške brigade in to še zelo dober, vsi so jo namreč hvalili, si z geografijo kozjanskega oziroma tamkajšnjih poti le ni bila povsem na jasnem. Res, da v tistem koncu, kamor smo šli iskati druge brigadirje, poti niso bile še prave poti, ampak nekoč bodo prav gotovo zaslužile in tudi nosile to ime, seveda po zaslugi brigadirjev. Skoro smo že obupali v iskanju in tudi spraševanju domačinov, ki smo jih srečali, nas ni kaj prida potolažilo. Vsi so vedeli, da so brigadirji na njihovem koncu, ampak kje točno so, pa ni vedel povedati nihče. Mene je še posebno skrbelo kako se bo vsesкупaj končalo, kajti opozorilna lučka za bencin je vztrajno gorela že lep kos poti. Še in še smo se vozili po gričih gor in dol in po približno 15 kilometrih smo le prišli do naših brigadirjev. Prva dva, ki smo ju srečali, sta bila Vide in Andrija in malo dlje še ostali. Dela res niso imeli težkega, saj so le popravljali pot, ki je bila na tem koncu že veliko boljše kot na začetku, kjer človek pot lahko le bolj sluti, kot pa to ta v resnici je.

Po klepetu, pa tudi slikati se je bilo treba za dokaz mami in očetu, da se v brigadi tudi dela, smo jo mahnili nazaj proti Planini, točneje v brigadirsko naselje. V Planini mi je tudi uspelo napolniti rezervoar in naj vam zaupam, da če boste kdaj po tistih krajih iskali bencin, dobite tega v Kmetijski zadruzi. Še smo malce poklepetali z brigadirji, nato pa smo si še ogledali naselje naše brigade. Takoj ob prihodu nam je iz

Kramp, lopata, samokolnica in veliko dobre volje kljub žuljavim rokam

vs trije vedeli, da je ta pozdrav čakal že prve brigadirje, ko so ti letos zopet prišli v te kraje.

Še nekaj metrov po zopet asfaltirani cesti skozi Planino in že smo bili na delovišču brigade Ivan Cankar. Dekleta in fantje so širili cesto skozi naselje in po mojih ocenah, so se njihova dela na tem koncu že bližala kraju. Se-

kuhinje prijetno zadišalo in edino, kar mi je uspelo zvedeti, kaj bo za kosilo, je bil puding.

Ne vem, če je ta tisti dan res bil, ampak verjetno je bil puding med brigadirji nekaj imenitnega; prav gotovo pa se od samega pudinga ne da živeti. Ker pa je na kuhinjskih vratih pisalo „vstop nezaposlenim prepovedan“, nisem mogla na lastne oči ugotoviti, kaj je bilo tisto, ki mi je tako strašansko zadišalo. Verjetno je pri tem odigrala veliko vlogo moja lakota, saj je bila ura že precej čez dvanajsto in moj želodec še povsem prazen. Res, da so nas brigadirji povabili, naj ostanemo pri njih še popoldan, ampak ker sva z Gorazdom morala še v Kumrovec, sva se kar hitro od njih poslovila. Ričko se je namreč že takoj, ko je zagledal svojo brigadirsko vojsko odločil, da bo ostal pri njih in se vrnil šele naslednji dan. Sprva je tudi malce sitnaril okoli naju, da bi tudi midva lahko ostala, da je namreč navada taka, da obisk, ki pride v brigado, tudi prime za kramp in pomaga brigadirjem. Seveda se nisva pustila preveč prepričevati, ker sva se morala oba še isti večer vrniti na Vrhniko. Odpeljala sva se proti drugemu koncu Kozjanskega, proti Bohorju in nato pod njegovimi obronki do Sotle, preko te v Kumrovec, nato pa nazaj proti Ljubljani in Vrhniki.

V PISANJU POTOPIISA SE POSKUSILA OBISKOVALKA

Izviren napis, ki so ga postavili brigadirji tik pred brigadirskim naseljem

pa na tehniko, saj sta mi ob startu obljubila, da če bo treba, bosta sama zamenjala gumo, le povedati jima bom morala, kako se to naredi.

Do Celja je šlo vse gladko. Hrabro smo se držali kolone in nekajkrat celo prehiteli. Tik pred Celjem pa je Ričko že pričel s svojim nerganjem, brez katerega ne gre nikamor. Lačen, žejen, utrujen zaradi premajhnega prostora na zadnjem sedežu (fant ima res dolge noge) in morali smo ustaviti. Z Gorazdom sva bila zadovoljna s kavo in sokom, Ričko pa jo je moško udaril na prsut in obenem, ko je basal v usta zalogaje lepo prekajenega mesa, že glasno razmišljal o brigadirski hrani in velikosti brigadirskih porcij. Po kratkem postanku še na šent-

Brigadirji druge izmene, ki smo jo dolgo iskali in končno tudi naši

V POČASTITEV 70-LETNICE MLEKARSKE ŠOLE

Razstava mlečnih izdelkov in posvetovanje o problemih mlekarstva

19. in 20. novembra na Vrhniki

Letos praznujemo 70. obletnico prve mlekarske šole, ki je bila na Vrhniki, v takrat največji in najmodernejši mlekarni. Kasneje je bila šola organizirana v Škofji Loki, danes pa v Kranju Mlekarski šolski center vzgaja kadre za vso državo.

Mlekarji, ki vsako leto ocenjujejo svoje izdelke, so bili soglasni, da bo letos pregled mlekarskih izdelkov na Vrhniki, da se s tem počasti obletnica prve mlekarske šole pri nas. Da pa bo prireditev še bolj slovesna, je Gospodarska zbornica Slovenije pripravila ob tej priložnosti vsejugoslovansko posvetovanje mlekarjev, ki naj bi skušalo rešiti zapletene odnose v tej panogi.

Ustanovljen je že poseben pripravljalni odbor, kateri se je odločil, da bo praznovanje tega visokega jubileja 19. in 20. novembra. Dogovorjeno je tudi,

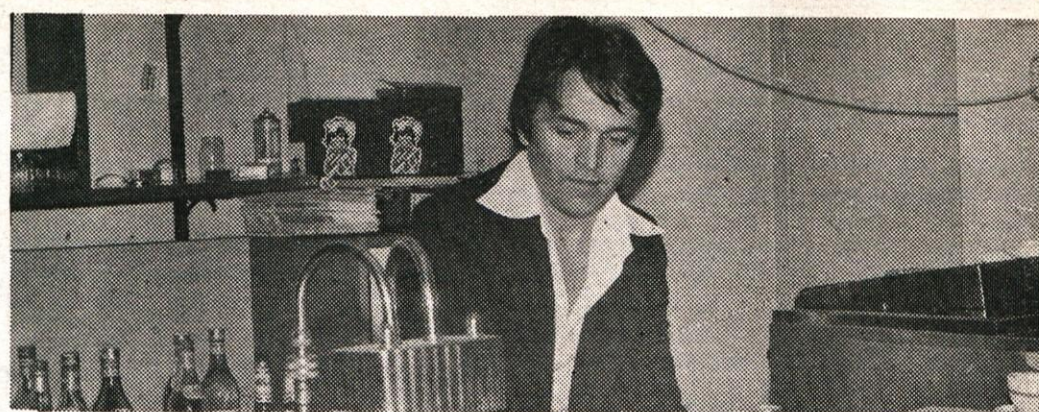
da bo 17. in 18. novembra ocenjevanje izdelkov slovenskih mlekarov, 19. novembra otvoritev razstave mlečnih izdelkov v mali dvorani Cankarjevega doma in posvetovanje o problemih mlekarstva v veliki dvorani Cankarjevega doma, 20. novembra pa otvoritev rekonstruirane mlekarne na Vrhniki in slovesnost ob tej priložnosti.

Poudariti moramo tudi to, da je bila mlekarna na Vrhniki v zadnjih dveh letih popolnoma prenovljena, da so si dozidali nove sirarske kleti in nabavili novo opremo, tako da je to danes ena najmodernejših sirarn

pri nas, kajti mlekarna na Vrhniki se je specializirala za proizvodnjo sira Ementalca. Kapaciteta naše mlekarne se je povečala za trikrat in ko bomo v prihodnjem letu dobili še eno stiskalnico za sir, bomo dnevno v naši mlekarni predelali 18.000 litrov mleka.

Tudi kvaliteta našega sira se je bistveno izboljšala, saj smo nedavno prejeli diplomu za kvaliteten trdi sir mesta Beograda, kjer vsako leto iz maloprodajne mreže posebna komisija vzame vzorce in jih oceni. Izmed desetih trdih sirov, ki so v prodaji, je prva nagrada za naš sir ob 70. obletnici mlekarske šole na Vrhniki nedvomno še posebno priznanje.

ing. Andrej Štular

Niko Biserčič: ko bom uspel rešiti kadrovske težave, bom v gostilni lahko nudil še več specialitet!

PRI LOVCU

Prijetno se je ustaviti v vrhniški gostilni Lovca, ki je zopet odprta od sredine letošnjega poletja. Pa ne toliko zaradi urejenosti lokala samega ali morda okolice, ampak tisto kar človeka ponovno pritegne v lokal, so prav gotovo specialitete srbske in bosanske kuhinje, ki jih tu nudijo.

Za vse tiste, ki se spoznajo na dobro kuhinjo ali točneje, radi dobro jedo, pomenijo jedi, ki jih pripravljajo pri Lovcu, nedvomno prijetno spremembo v vsakdanjem jedilniku.

Poleg vseh vrst zrezkov, ki jih poznamo in tudi že pri nas osvojenih jedi na žaru (ražnjiči, čevapčiči, kotleti, jetrca), si tu lahko naročite še leskovačko mučkalico, rolovano pleska-

vico, banjaluški ali karadžordžev zrezek, telečjo čorbo, pa prebranac, leskovačke čevapčiče, kajmak in še in še. Seveda sodijo zraven tudi salate, ki so malce drugačne od tistih, ki jih jemo mi — srbska, šobska, pečena paprika. Po vsem tem pride na vrsto srbska ružica, ki pomaga pregnati pekoč okus v ustih in grlu.

Prijazni Niko Biserčič, doma iz Banja Luke, je v adaptacijo lokala vložil 26 milijonov in pravi, da ima veliko gostov, le težave ima z osebjem v kuhinji in v strežbi.

Upamo, da bo ostalo pri Lovcu tako kot je bilo v teh prvih mesecih, saj prav tu še kako velja star ljudski pregovor: „dober glas seže v deveto vas“.

Krajevni odbor Rdečega križa v Borovnici, ki že vrsto let uspešno deluje, je tudi letos pripravil srečanje najstarejših krajanov. Povabljeni so bili vsi, ki so že izpolnili 75 let in teh ni bilo malo, saj jih je v krajevni skupnosti kar 140.

Nekateri med njimi so še krepki in dobrega zdravja, in tisto pusto deževno soboto se jih je na Bregu pri Borovnici zbralo 100 in tudi slabo vreme ni moglo pokvariti prijetnega razpoloženja.

Letošnje srečanje najstarejših je bilo že tretje zapored v zadnjih nekaj letih. Prejšnja leta so se povabljeni zbrali v Borovnici, letos pa so jih zaradi prostorske stiske gostoljubni Brežani povabili v njihov gasilni dom. Res je ta že potreben popravila, a so ga domačini za to srečanje tako slavnostno pripravili, da so se gostje ob lepo pogrnjenih in dobro obloženih mizah počutili nad vse dobro.

Po pozdravnem govoru dr. Petrovčiča, so se mu zbrani toplo zahvalili za njegovo požrtvovalno delo v krajevnem odboru RK, spomnili pa so se tudi vseh jubilejev tovariša Tita, ki jih praznujemo v letošnjem letu, pa tudi borcev, ki so žrtvovali svoja življenja za svobodo, in odnesli šopek rdečih nageljnov k spomeniku padlim sredi vasi.

Tudi na pokojno Ano Čerin in Julijo Semolič, dolgoletni aktivistki RK, niso pozabili in tudi na njun zadnji dom so mladinci odnesli svečke in šopek cvetja.

Nato so zapeli in zaigrali mladi pevci in tamburaši iz osnovne šole. Starejše sta pozdravili tudi dve učenki v narodnih nošah. Še in še so se vrstile pevske točke. Ančka je pela

Srečanje tistih, ki imajo za seboj že petinsedemdeset pomladi

Tudi letos je krajevni odbor RK Borovnica pripravil srečanje najstarejših krajanov

pesmi, tiste lepe, ki so jih zbrane prepevale v mladih letih, Ivanka jih je spremljala s citrami. Sodelovali so tudi borovniški fantje in mošje, ki skupaj prepevajo v pevskem zboru LIKO — Tovarna vrat in vse starejše s pesmijo popeljali nazaj v mlada leta. Posedli so mednje in kaj kmalu se je slišala pesem vseh; pesem, ki ne mine, pesem, ki družijo stare in mlade, pesem, ki obuja spomine na najlepše dneve mladosti.

Po končanem programu so imeli povabljeni topel obrok in še dolgo so sedeli, se pomenkovali in peli. Razšli so se veseli, skoraj pomlajeni, nazaj na svoje domove z željo, da bi se kmalu zopet srečali. Zahvaljevali so se vsem, ki so kakorkoli pripomogli k temu srečanju, saj so presrečni v spoznanju, da še niso pozabljeni, da se jih še spomnimo.

Bolnim in nepokretnim je bilo žal, ker se

tega srečanja niso mogli udeležiti. Vse te pa so aktivistke RK obiskale na njihovih domovih s skromnimi darili in najboljšimi željami. Tudi tiste krajanke, ki so v Domu počitka na Vrhniki, so obiskale predstavnice RK Borovnica in z njimi pokramljale.

Žal se tega srečanja ni udeležil najstarejši krajan, Popkov oče iz Pokojišča, ki bo kmalu praznoval stoti rojstni dan. Je še kar krepak, le leta so tu. Tudi on se je veselil srečanja in obljubil je, da bo prišel, ko ga je letos v avgustu obiskala 13-članska delegacija aktivistk RK. Ves dan so posvetile njemu in zanemarjeno hišo spremenile v prijeten dom. Dosti je bilo dela, saj so kar tri prostore prebelili in celo zamenjali pod. Stare postelje so nadomestile z novimi, ki so jih podarili sovaščani.

Delati in narediti dobro človeku, ki je neboljen, potreben pomoči in tople besede, je prav gotovo poplačano z zadovoljstvom, ki ga občuti človek ob stisku roke in v solznih očeh starčka; in prav gotovo je to več vredno kot vsak denar.

Med nami je mnogo krajanov, ki so pripravljali delati in pomagati zastoj. Pridite in sodelujte še naprej v tej humani organizaciji Rdeči križi! Že podmladkarji na šoli pomagajo drug drugemu pri učenju, zlasti v času boleznih, pomagajo starejšim in sodelujejo pri vseh akcijah: skrbijo za grobove in spomenike, za čisto in zdravo okolje itd. Tako vzgojen mladi rod bo prav gotovo prevzel in dobro opravljal humano delo v tej organizaciji.

M. M.
R. K.

Vse povabljene je pozdravil dr. Jože Petrovčič, predsednik RK v krajevni skupnosti Borovnica, jim zaželel dobro počutje, še veliko zdravja in da bi se prihodnje leto spet vsi srečali

Kar 100 Borovničanov starejših od 75 let se je udeležilo letošnjega srečanja, ki ga je pripravil odbor Rdečega križa Borovnica

Vrhniška brigada »Ivan Cankar« na Kozjanskem

Le zaradi premajhnega števila brigadirjev brez najvišjega priznanja

Naši brigadirji so vložili v delo vse sile z zavestjo, da solidarnostno pomagajo nerazvitim predelom

Mladinski horuk

Mladi Sinjgoričani skrbijo za čisto okolje

Mlade v krajevni skupnosti Sinja gorica je dolgo motilo divje odlagališče smeti. Dogovorili so se, da je tudi njihova dolžnost skrbeti za čisto okolje in so se lotili smetišča. Kar trikrat so morali nesnago s traktorjem odpeljati na za to določen kraj.

Osnovna organizacija ZSMS Sinja gorica prosi vse občane, da v bodoče uporabljajo za odlaganje smeti urejena odlagališča, saj je to v neposredni bližini Sinje gorice.

Za opravljeno delo se jim krajin Sinje gorice toplo zahvaljujejo, pridružujejo pa se jim tudi družbenopolitične organizacije z željo, da bi bilo podobnih akcij mladih v tej krajevni skupnosti v prihodnje še več!

Kar trikrat so morali mladinci iz Sinje gorice naložiti nesnago na voz in jo s traktorjem odpeljati na smetišče.

Občinska konferenca ZSMS Vrhnika je bila v letošnjem letu ponovno organizator brigade Ivan Cankar, ki je sodelovala v četrti izmeni Zvezne mladinske delovne akcije (ZMDA), »Kozjansko 77«, v mesecu avgustu. Brigada je za sodelovanje na MDA bila dobro pripravljena, tako tehnično kot tudi organizacijsko, kar se odraža pripravi dveh rednih udarništev, izrednega udarnišča, udarništev udarnih dni, priznanje za družbene dejavnosti. Zaradi premajhnega števila brigadirjev pa brigadi trak akcije ni bil podeljen, kar ji tudi onemogoča, da bi bila predlagana za priznanje Veljka Vlahoviča, kot najvišje delavno priznanje. Vsekakor pa smo z uspehi brigade lahko zelo zadovoljni, še posebej če upoštevamo, da je v celoti dosegla svoj namen: mlade ljudi združiti v solidarnostnem delu in jih vključiti v samoupravno življenje na akciji.

MDB Ivan Cankar je prav na področju interesnih dejavnosti (povprečna ocena 9,42 od desetih 10) in samoupravne aktivnosti dobila pohvalo vodstva akcije, čeprav je tudi na delovišču pokazala veliko prizadevnost, kar dokazuje tudi doseženih 232 % delovne norme.

Delovišče naših brigadirjev je bilo na cesti Slivnica-Loka (razširitev ceste in urejanje jarkov, brežin in bankin), v

krajevni skupnosti Praprotno (popravilo in razširitev ceste), v krajevni skupnosti Šentvid urejanje kanalizacije in v Planini ravno tako razširitev ceste.

Brigadirji so vložili v delo vse sile z zavestjo, da solidarnostno pomagajo slab razvitim predelom Slovenije.

V brigadi je delovalo 5 komisij in sicer: športna, kulturna, komisija za informiranje, komisija za idejno-politično delo in disciplinska komisija.

Komisija za informiranje je v 21 dneh, kolikor časa je trajala izmena izdala 5 biltenov in več stenskih časopisov in skrbela za informiranost, pa tudi zabavo brigadirjev. Kulturna komisija je pripravila v sodelovanju z brigado Titovi dečaci iz Prizrena, ki je tudi bila v naselju Šentvid pri Planini, vrsto kulturno-zabavnih večerov. Športniki pa so skrbeli za jutranjo telovadbo, za športne popoldneve, pripravili udeležence za srečanje Zvezne mladinske delovne akcije Jugoslavije na Tjentištu, kjer se je »Kozjansko« uvrstilo na prvo mesto.

Red in disciplino je uravnavala komisija za disciplino, medtem ko je komisija za idejno in politično delo pripravila dve samostojni predavanji — o neuvrščenosti in o konferenci o evropski varnosti in sodelovanju. Pri delu na teh interesnih področjih so se angažirali vsi

brigadirji po svojih močeh in uspeh tako ni mogel izostati.

Brigada Ivan Cankar je navezala tesne stike z brigado iz Prizrena in pobratenje je dejansko bilo le potrditve tesnih prijateljskih vezi med mladimi iz dveh koncev Jugoslavije.

Na koncu lahko še rečemo, da želimo, da bi bil prihodnje leto odziv med mladimi v naši občini še večji, da bi bilo nas, brigadirjev še več, tako da ne bi zaradi premajhnega števila brigadirjev bila vrhniška brigada ob zasluženju najvišje priznanje, kot se nam je to zgodilo letos.

Vsi brigadirji se želimo še enkrat zahvaliti pokrovitelju brigade delovni organizaciji LIKO Vrhnika za vso pomoč, ki so nam jo nudili!

Prihodnje leto ponovno v delovne zmage!

Z — D — R — A — V — O !

Tatjana Suhadolnik

MLADI O POHODU

Trasa pohoda predolga

V okviru 3. zbora notranjskih aktivistov in borcev je Občinska konferenca ZSMS Vrhnika, skupaj z Občinskimi konferencami ZSMS Cerknica, Logatec in Vič-Rudnik, organizirala pohod Po poteh partizanske Vrhnike. Preko 200 mladih iz vseh štirih občin, med katerimi so bili tudi vojaki in člani ZRVS, je v soboto, 10. septembra zjutraj, startalo v Logatcu na pot, dolgo 40 kilometrov.

Mladinska pohodna enota je krenila proti Ljubljanskemu vrhu k obnovljeni kurirski postaji TV 17, kjer je pohodnikom spregovoril partizanski kurir tovariš Jože Vintar o zgodovini te pomembne javke in o dogodkih, ki so se odvijali na tem področju pred več kot tridesetimi leti. Naslednji cilj pohodne enote je bila kasarna Ivan Cankar na Vrhniki, kjer so se mladi najedli odličnega vojaškega »pasulja« ter si po kosilu ogledali tehnični zbor.

Padel je že mrak, ko so

pohodniki prispeli v Podlipo, kjer so jih občani in mladinci priščno sprejeli. Tudi tukaj jih je čakala izdatna in zelo okusna vojaška večerja. Po večerji je bil organiziran miting ob kresu, kjer so mladim spregovorili predstavniki družbenopolitičnih organizacij in krajevne skupnosti Podlipo. Mladi so nato prespali noč na senikih, naslednje jutro pa je pohodna enota krenila proti Vrhniki, kjer se je pridružila povorki udeležencev proslave pred Domom JLA.

Skupek z borci, člani ZRVS in vojaki so mladi prispevali svoj delež k obujanju tradicij iz naše revolucije, saj so se podali na pot Po poteh partizanske Vrhnike.

• IZ DELA ZSMS

OO ZSMS BODO SPREJEMALE PROGRAME DELA

Na posvetu predsednikov OO ZSMS v začetku septembra, je bilo dogovorjeno, da bodo v septembru in oktobru potekale programske seje OO ZSMS, na katerih bodo mladi sprejemali konkreten program dela za naslednje obdobje ter obravnavali predlog programa dela organov občinske konference ZSMS za obdobje do aprila prihodnjega leta.

BOROVNIŠKI MLADINCI OBNAVLJAJO SVOJ KLUB

V zadnjem obdobju se čuti povečana aktivnost mladih Borovničanov, ki so se odločili, da s serijo prostovoljnih delovnih akcij adaptirajo prostore svojega mladinskega kluba.

Ze od sredine meseca avgusta skupina najaktivnejših mladincev in seveda tudi mladink pridno pleska, barva, popravlja vrata in vodovodno instalacijo in daje klubu novo, svežo podobo.

Skoda je le, da pri delovnih akcijah sodeluje le manjši del mladih iz osnovne organizacije ZSMS Borovnica.

VOLILNO—PROGRAMSKA KONFERENCA

V začetku preteklega meseca so v osnovni organizaciji Zveze socialistične mladine Slovenije v delovni organizaciji SGP IGRAD izvedli volilno-programsko konferenco. Zaradi odhoda dosedanjega predsednika tovariša Dragoljuba Mijatovića na službeno vojaškega roka, so za novega predsednika OO ZSMS izvolili tovariša Ranka Dojčinovića.

V ZAPLANI NOV PREDSEDNIK KRAJEVNE SKUPNOSTI

Konec meseca avgusta je vodstvo osnovne organizacije Zveze socialistične mladine Zaplana sklicalo predstavnike ostalih družbenopolitičnih organizacij, krajevne skupnosti in Gasilskega društva na sestanek, na katerem so obravnavali slabe medsebojne odnose in nezdravo družbenopolitično klimo v tej krajevni skupnosti.

Najvažnejši sklep te skupne seje je bil realiziran, saj je bil sklican zbor občanov, na katerem so izvolili novega predsednika krajevne skupnosti Zaplana, tovariša Ivana Trčka.

Mladi so že med pohodom ugotovili, da je bila trasa pohoda nekoliko predolga, kajti zmanjkalo jim je časa za tiste aktivnosti, ki jih mladi sicer izvajajo na pohodih. To so predvsem postanki ob obeležjih revolucije, krajši mitingi in komemoracije, predavanja o konceptu splošne ljudske obrambe, razgovori z borci, učenje topografije, idejnopolitično delo v okviru aktivna Zveze komunistov in aktivna Zveze socialistične mladine, torej vse tisto, kar krepi moralno in politično zavest mladega človeka in ga pripravlja na morebitno jutrišnjo obrambo domovine. Za popoln doseg tega cilja pa je bil eno in pol dnevni pohod po 40 kilometrov dolgi trasi odločno prekratek.

R. B.

13. tabor vrhniških planincev

Od 20. julija do 10. avgusta v Tamarju

Rateče. Ime označuje vas tik pred državno mejo v Gornji Savski dolini in alpski dolini, svetovno znano po smučarski skakalnici — velikanki. Njena značilnost so tudi zanimive slovenske alpske hiše s skodlastimi strehami. Ob slovesnostih pa imajo domačini še vedno prelepo navado, da se oblečejo v narodno nošo s koroško avbo. Med pogovorom z njimi smo tudi opazili, da ima njihovo narečje koroški vpliv.

Najbolj sloviti del rateške okolice je Planica, ledeniška dolina, ki se začne v severnem vzhodu Jalovca in Travnika. Prvič se je Planica proslavila leta 1935., ko je Norvežan Ruud dosegel svetovni rekord 92 metrov, že naslednje leto pa je Avstrijec Bradl poletel 101 meter v dolžino.

Na južnem koncu doline stoji planinski dom Tamar, kjer je v prejšnjih časih stal »tamar« — ovčji stan. Na bregu pod zadnjo Ponco izvira Nadiža. Za Tamarjem se dolina hitro vzdiguje in zožuje v Mali kot, ki sega pod Kotovo špico, Jalovec in Travniki.

13. TABOR MLADINSKEGA ODSEKA PLANINSKEGA DRUŠTVA VRHNIKA V TAMARJU

Tudi letos smo delili planince v dve skupini. Za pionirje smo organizirali tabor od 21. do 31. julija ter za mladince in člane od 1. do 10. avgusta.

V prvem delu je bilo 80 udeležencev, med njimi so bili tudi mladinski vodniki, ki so skrbeli za varnost med hojo, pa tudi za varnost v taboru. Opravili smo naslednje ture: Cipernik, Kotovo sedlo, Mala Pišenica, Sleme, Mojstrovka, Jalovec. Za najmlajše pa smo priredili izlet na smučarsko skakalnico — velikanko, Cipernik, na izvir Nadiže in na Sleme.

KAKŠNO VZDUŠJE JE VLADALO V TABORU

Vseskozi je bilo vzdušje v taboru na visoki ravni, saj nas je Marinka na veliko razvajala, kolikor se je pač dalo ob našem »šporgetu«, s katerega se je neprestano kadilo. Vsak večer smo nabrali drva in zakurili kres, na vrsto so prišle vse slovenske pesmi in zaplesali smo tudi kolo.

Tudi kulturna skupina nas je razgibala s svojim programom. Pripravila je proslavo ob Dnevu vstaje in ob 50-letnici smrti vrlega planinca Jakoba Aljaža.

Ob prostih dnevih pa smo čistili našo dolino, še posebej z veseljem, ker se je nato lahko vsak izmed nas vpisal v Teleksovo knjigo. Poslušali pa smo tudi predavanja iz snovi osnovne planinske šole in organizirali v tem okviru tudi orientacijsko tekmovanje. Seveda pa tudi letos ni šlo brez priljubljenega nogometa in golfa.

V drugem delu pa je bilo v taboru 45 udeležencev, stalnih žal le 10 do 15, kar je v primerjavi s številom planincev na Vrhniki znatno premalo. Zato smo se odločili, da bomo drugo leto, če bo to le mogoče, organizirali ponovno skupni tabor, od 1. do 10. avgusta.

Poti v drugem taboru so nas vodile na Cipernik, Malo Piše-

nico, Jalovec, Prisojnik, Srednja Ponca, na Mojstrovko, Sleme, Kotovo Špico, Montaž, Belopeška jezera. Zelo prijetni so bili tudi stiki s soslednim taborom, v katerem so bili češki planinci in planinci alpinisti iz Prage. Z njimi smo odigrali prijateljsko »mednarodno« nogometno tekmo, rezultat pa sploh ni važen. Večkrat smo organizirali družabne večere in priznati moramo, da so bili mojstri tako v plezanju kot v nogometu in seveda tudi v muziciranju, saj so imeli cel orkester.

POROČILO SANITETE

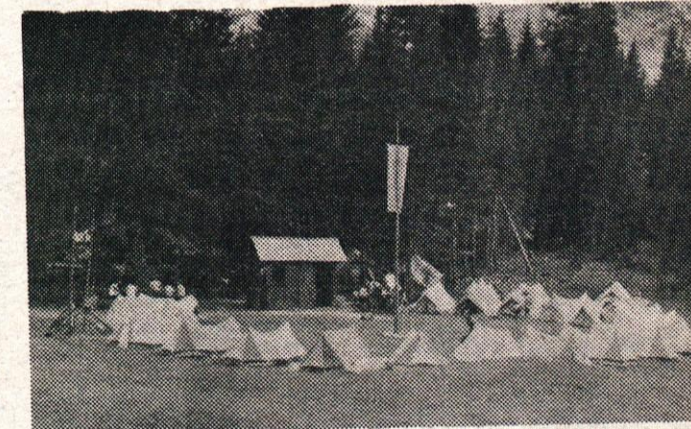
Več udeležencev je imelo povišano temperaturo, vendar je po uspešni terapiji ni imel nihče več. Enega pionirja smo morali odpeljati domov, ker je temperatura naraščala, vzroka pa nismo mogli ugotoviti. Zlomov in zvinov ni bilo, zato lahko zapišemo, da je bila varnost na turah zanesljiva, pogoj zanje pa je tudi hoja v strnjeni koloni in tišina v koloni.

Tamar s svojo okolico je čudovit kotiček v našem alpskem svetu, zastoj bi iskali spodobno primerjavo zanj. Jalovec se z navpično severno steno in koničastim vrhom vzdiguje tako veličastno nad dolino, da je Tamar resnično najslikovitejša alpska dolina v Sloveniji, z različnimi možnostmi za izvedbo planinskih tur.

Se ima narava skritih zakladov za tiste, ki obiskujejo njene prostrane hrame. Še odkriva in previdno čuva svoja čuda, kot da bi se bala pokazati jih vse naenkrat. In prav te smo tudi letos odkrivali in spoznavali v našem že trinajstem taboru.

Naj se ob koncu zahvalim vsem, ki so pomagali vodstvu pri organizaciji.

VILMA PURKART

Kuhinja, mize s klopami, okrog pa šotori in prečudovita okolica je prav gotovo vse, kar potrebuje udeleženec v taboru. Seveda pa so tu še številni izleti in ture, pa zabavno življenje popoldan in zvečer, ko so se vsi zbrali v taboru.

Leta 1945 je bilo v Bistri osnovano Državno gozdno oskrbnišvo Bistra. To oskrbnišvo je bilo podrejeno Gozdni upravi Ljubljana, leta pa Republišnemu ministrstvu za gozdarstvo in kmetijstvo. Gozdno oskrbnišvo Bistra je prevzelo v upravljanje nacionalizirane gozdove okoliških posestnikov oziroma veleposestnikov. Glavna naloga oskrbnišva v letu 1945 je bila sečnja in spravilo lesa za potrebe okoliških žag, ki so rezale les izključno le za obnovo porušene domovine. Enako nalogo je imelo Oskrbništvo tudi še leta 1946. in delno v letu 1947., le s to razliko, da je postopoma pričelo tudi že z obnovo gozdov in z izdelavo gozdnih komunikacij. Treba je bilo pričeti s pogozdovanjem in drugimi gojitvenimi deli, predvsem ob železniški progi Preserje—Logatec, ob kateri je okupator opustošil gozdove, ko je do golega posekal okrog 100 do 150 metrov širok pas ob železniški progi.

V jeseni leta 1947. se je lesna industrija odcepila od gozdarstva. Ustanovljena so bila Lesno industrijska podjetja s svojimi žagarskimi in lesno-predelovalnimi obrati. V gozdarstvu pa so

nastale spremembe v tem, da se je po več gozdnih uprav združilo v novo osnovana bazenska gozdna gospodarstva, gozdna oskrbnišva pa so se preimenovala v Gozdne uprave. Tako je iz bivših Gozdnih uprav Ljubljane, Litije in Kamnika nastalo Gozdno gospodarstvo Ljubljana, iz Gozdnega oskrbnišva Bistra pa Gozdna uprava Bistra.

S tem preimenovanjem je dobila Gozdna uprava Bistra večje pristojnosti, istočasno pa je morala opravljati tudi veliko večje naloge in planske zadolžitve. Leta 1947. je Gozdna uprava poleg sečnje in gojitvenih del pričela tudi z gradnjo cest za kamione, gradnje konjskih hlevov in delavskih barak po gozdovih.

Leta 1948. je imela Gozdna uprava Bistra že zelo velik plan poseka, poleg tega pa je bila zadolžena še za druga planska dela kot so pogozdovanje, nega in varstvo gozdov, obnova gozdnih drevnic itd.

V takem stanju, kot je bila Gozdna uprava v tistem času — zaposlovala je le okrog 80 stalnih delavcev in ni mogla izpolnjevati tako visokih planskih nalog in ker so bile v podobnih kadrovskih težavah tudi ostale Gozdne uprave v Sloveniji, je Ministrstvo za gozdarstvo pričelo organizirati delovne prigade in jih dodeljevati Gozdnim upravam. Gozdni upravi Bistra je bilo dodeljenih kakih 100 brigadirjev, v letih 1949 in 1950 pa se je to število povečalo na približno 200 brigadirjev. Brigadirji so bili predvsem iz Ljubljane, pa tudi njene okolice. Bili so zelo različnih poklicev in so se napornemu delu v gozdu težko prilagodili.

Velik problem je imela Gozdna uprava tudi s spravilom lesa. Ogromne količine tega je bilo treba spraviti iz gozda pravočasno in ga seveda pravočasno tudi oddati. Takrat je imela Gozdna uprava Bistra na razpolago kakih 50 parov konj. Pri spravilu lesa pa so bili obvezno zaposleni domala tudi vsi okoliški kmetje, ki so imeli svoje konje. Kakih 20 privatnih voznikov s konji je uprava najela celo iz Primorske in so bili stalno naseljeni v gozdnih hlevih.

Pomoč delovnih brigad je bila sicer pozitivna rešitev, da so bila planirana dela lahko v določenem roku opravljena, a so te brigade v gozdovih povzročile ogromno škodo. Ljudje, ki niso bili vajeni dela v gozdovih, so z nestrokovnim podiranjem dreves povzročili veliko škodo na podmladku in mlajšem drevju. Ker so sekali velike količine lesa na razmeroma majhnih površinah, se tudi izvajanje gozdnega reda ni dosledno izvajalo. Takrat se je

Razvoj gozdarstva v naši občini

lubarar močno razširil na vseh območjih iglastih gozdov, toda z vztrajnim polaganjem lovnih dreves, se je tudi to omejilo. Do leta 1950. je Gozdna uprava Bistra zgradila in usposobila približno 10 kilometrov kamionskih cest, zgradila dva konjska hleva s stanovanjem za voznike in velik rezervoar za vodo. Poleg tega so bile v gozdovih postavljene barake tudi za brigadirje, ki so bile kasneje odstranjene.

S 1. januarjem 1950. so bile po vsej Sloveniji ustanovljene Gozdne manipulacije. To so bile samostojne gozdarske enote, ki so prevzele od Gozdnih uprav eksploatacijo gozdov, bile pa so v sklopu Lesno industrijskih podjetij. S tem sta nastali v Bistri dve gospodarski enoti:

Gozdna uprava in Gozdna manipulacija. Nova osnovana Gozdna manipulacija v Bistri je prevzela od Gozdne uprave vso sečnjo in spravilo lesa. Leta 1950. je imela Gozdna uprava Bistra plan poseka 80.000 kubičnih metrov lesa, upravljala je gozdne komunikacije in gozdne stavbe ter vse konje in opremo, konjske hleve, skladišča in obrtniške delavnice (kovačijo, sedlarstvo, mizarstvo in električarstvo) v Bistri. Istočasno je prevzela tudi vse delovne brigade, ter večji del stalnih gozdnih delavcev.

Gozdna uprava je vršila odkazilo lesa za posek, prevzem lesa, nadzorovala je gozdni red, večjo pozornost pa je posvečala gozdno-gojitvenemu delu ter varstvu gozdov. Število gozdnih delavcev pa se je zmanjšalo na kakih trideset delavcev. Na podlagi ugotovitev, da se Gozdne manipulacije ne obnesejo — te so bile namreč bolj poizkusnega značaja — so morale leta 1953. vsa gozdna dela zopet prevzeti Gozdne uprave.

Takrat se je plan sečnje že toliko znižal, da brigade niso bile več potrebne. Povečalo se je število stalnih gozdnih delavcev in vsa dela so bila lahko pravočasno izvršena. Odslej se je plan sečnje iz leta v leto še nižal, zato je imela Gozdna uprava le še kakih 50 stalnih delavcev in 15 parov lastnih konj.

V letu 1953. je bila na območju Gozdne uprave Bistra izvedena taksacija. Na podlagi dobljenih podatkov je bil uspešno sestavljen prvi povojni „Gozdno-gospodarski načrt“ za gospodarjenje z gozdovi v razdobju 1953—1962. Po tem načrtu je bil predviden povprečni letni etat (letni posek gozda) okrog 10.000 kubičnih metrov iglavcev in listavcev. Tak normalen posek je Gozdna uprava Bistra pričela izvajati v letu 1957.

S pravilnim gospodarjenjem z gozdovi se je stanje gozdov toliko popravilo, da danes letni etat znaša že 13.000 kubičnih metrov na površini približno 4.500 ha gozdov.

Do leta 1955. so bili upravni prostori Gozdne uprave v bistriškem gradu, od tu pa so se zaradi razširitve Tehničnega muzeja preselili v hišo številka 2 v Bistri.

Do leta 1954. je imela Gozdna uprava Bistra v posesti vse stavbe, last SLP v Bistri in sicer: grad, električno centralo, šest stanovanjskih zgradb ter gospodarska poslopja in hleve. Danes v glavnem vse to poseduje Tehnični muzej Slovenije in Stano-

vanjska skupnost.

Gozdna uprava Bistra je v letu 1958 spremenila svoj naziv in se preimenovala v Gozdni obrat Bistra. S preselitvijo leta 1962. na Vrhniko pa se je preimenoval Gozdni obrat Bistra v Gozdni obrat Vrhnika. Leta 1961. je Gozdni obrat Bistra pričel delovati kot samostojna ekonomska enota s svojim obratnim delavskim svetom.

Kot smo že omenili, so bile prve kamionske ceste zgrajene leta 1947 in sicer v Dolge dele—Talar in Kožlješki log, kjer so bile glavne zaloge lesa. Nekatere ceste so bile tudi rekonstruirane, skupaj je bilo do 1960. leta zgrajenih na našem področju približno 10 kilometrov gozdnih kamionskih cest. Po letu 1960 se je pričela bolj intenzivna gradnja gozdnih kamionskih cest in sicer nadaljnjih 45 kilometrov. Danes je gradnja zelo enostavna v primerjavi z gradnjo pred 25 leti, toda stroški gradnje so vseeno zelo visoki; torej tudi pri tem je v gozdove vložen zelo velik kapital, ki bo služil tudi bodočim rodovom. Z uporabo strojev in mehanizacije, to je zlasti motorne žage in traktorjev za izvelo lesa, se je produktivnost dvignila do 200 % in še več.

Naša temeljna organizacija združenega dela trenutno nima težav z delovno silo, saj v primerjavi s sosedi vidimo, da imajo ti le malo domačih delavcev zaposlenih v gozdovih. V naši občini imamo namreč tri vasi v hribovitem predelu med gozdovi (Pokojišče, Padež in Zavrh), iz katerih je veliko prebivalcev zaposlenih v gozdarstvu. Vsi želimo, da bi pri tem delu tudi ostali, saj so potrebni za gojitev in eksploatacijo gozdov, prav tako pa je to dejstvo izredno pomembno v koncepciji splošne ljudske obrambe.

Povrnimo se nazaj k razvoju naše organizacije. Leta 1963. je prevzel Gozdni obrat Vrhnika v upravljanje tudi zasebne gozdove in gozdove v državni lasti. S tem se je obseg del močno povečal, zato je bilo potrebno povečati tudi število zaposlenih. V takem sestavu je deloval Gozdni obrat Vrhnika vse do leta 1975., ko se je upravljanje z gozdovi v zasebni lasti in z gozdovi SLP zopet razmejilo in so nastale Temeljne organizacije združenega dela in organizacije kooperantov.

Od leta 1945. pa do danes se je zvrstilo pri Gozdni upravi Bistra oziroma kasneje pri Gozdnem obratu Vrhnika 10 upraviteljev in sicer:

1. ing. Pupis Josip	1945. leta
2. ing. Bleiweis Sašo	1946. leta
3. Čarman Valentin	1947. leta in del 1948.
4. Suhadolnik Anton	del 1948. leta in del 1949.
5. Pirnat Karel	del 1949. leta
6. Trošt Josip	1950. leta do 1952.
7. ing. Rus Jože	del 1953. leta
8. Malavašič Franc	od 1953. do 1966. leta
9. ing. Korbar Slavko	od 1967. leta do 1968.
10. ing. Marolt Ivan	od 1969. do danes

Na kratko smo skušali orisati delovanje in razvoj naše delovne organizacije od njenega rojstva do danes; to je razvojna pot, ki traja že polnih 32 let.

DRETNİK MILAN
PELKO FRANC

Nova poslovna zgradba vrhniških gozdarjev

V začetku meseca septembra je Gozdno gospodarstvo Ljubljana — TOZD Gozdarstvo Vrhnika odprlo novo poslovno zgradbo ob Ljubljanski cesti.

Ob otvoritvi, ki so se je poleg zaposlenih v tej TOZD udeležili tudi njihovi poslovni partnerji in generalni direktor Gozdnega gospodarstva tovariš Počivavšek, je bila slavnostna seja Delavskega sveta, na kateri je predsednik tovariš Pelko orisal razvojno pot vrhniškega Gozdnega gospodarstva od leta 1945. do danes.

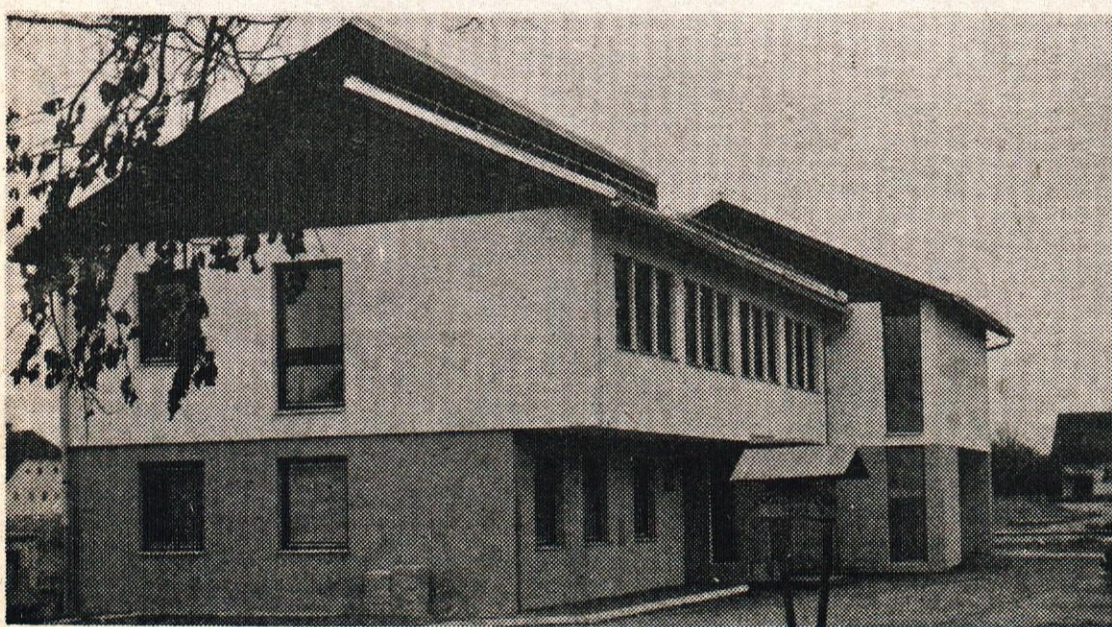
Direktor Gozdnega gospodarstva Vrhnika, tovariš Marolt, je prisotne seznanil s potekom gradnje tega objekta in še zlasti z veseljem poudaril, da je celotni kolektiv sodeloval pri gradnji, saj so se člani kolektiva odrekli izletu in sredstva

zanj prispevali za nov objekt, prav tako pa so vložili tudi veliko ur prostovoljnega dela pri gradnji sami.

Pogovor je stekel tudi o nalogah, ki čakajo naše gozdarje v bodoče, še zlasti o novih usmeritvah, ki jih na to področje prinaša zakon o združenem delu.

Zbrani so se spomnili tudi vseh preminulih tovarišev in sodelavcev, ki so s svojim delom dali osnovo oziroma položili temelje, na katerih se danes gradi nadaljnji razvoj te delovne organizacije. Predlagali so, da se letos obnovljena kurirska postojanka na TV 17 na Slemenih za Ljubljanskim vrhom poimenuje po tovarišu Fršku Malavašiču — Matevžu, „Matevževa koča“.

T. H.

Nov objekt poslovni TOZD Gozdarstvo Vrhnika

IMAMO ATLETSKO STEZO

Najprej narejeno nogometno igrišče, leto za njim še atletska steza

V samoupravnem sporazumu o osnovah plana Temeljne telesnokulturne skupnosti naše občine smo zapisali: „V tem srednjeročnem obdobju bomo zgradili naslednje pomembnejše telesnokulturne objekte:

- atletska steza na Vrhniki
- večnamensko igrišče v Borovnici
- otroška igrišča v petih krajevnih skupnostih“.

Prva naloga je torej uresničena. Od prvih poizkusov in sestankov gradbenega odbora, ki jih je vodil predsednik ŠD Partizan Stane Šventner, je preteklo dobri dve leti. V imenu TTKS, društva Partizan, obeh osnovnih šol na Vrhniki in šolskih športnih društev so romale prošnje na delovne organizacije. Enkrat za prispevek oziroma pomoč v materialu, drugič za prispevek v voznjah, tretjič za stroje, četrtič za delovno silo itd.

Kombinacije, kako bi pocenili gradnjo in obdržali kvaliteto, so bile stalne točke dnevnega reda sestankov gradbenega odbora. Velikokrat se je tudi slišalo mnenje, da je takšna atletska steza nepomembna. Seveda pa smo se vsi, ki smo bili člani pripravljalnega gradbenega odbora in tudi mnogi drugi občani zavedali, da je takšno gledanje in mišljenje nepravilno. Pa poglejmo!

Stari Grki. Tisoč let pred našim štetjem so organizirali športne igre (Atenine, Artemidine, Delfijske), dokler jih niso združili v olimpijskih, ki so bile vsake štiri leta. Vsebinsko iger je bila ATLETIKA — KRALJICA ŠPORTOV — Po dolgem zanikanju telesnosti v srednjem veku je Francoz Pierre de Coubertin oživel te igre. Vsebinsko je bila ATLETIKA — KRALJICA ŠPORTOV. Leta 1976. smo v Portorožu sprejeli samoupravni sporazum o uresničevanju nekaterih pomembnih vprašanj telesne kulture v Sloveniji, uresničevanje telesnokulturnega minimuma. Osnovna naloga tudi tu je ATLETIKA. Torej si na Vrhniki nismo izmislili nekaj novega. Atletska steza namreč

potrebujejo:

— obe osnovni šoli za uresničevanje učnega načrta pouka telesne vzgoje od 1. do 8. razreda. Atletika pomeni 50 % športne aktivnosti v osnovnošolskem učnem programu.

— šolska športna društva Ivan Cankar in Kurir na šoli Janeza Mraka.

Uresničevanje Portoroškega sklepa o vrhunskem športu predvideva v 1. fazi delo selekcij v atletiki in nato v košarki. 75 % aktivnosti se odvija na atletske stezi.

— Športno društvo Partizan in NK Usnjari ter ostala društva za razvoj množičnosti in za doslej uveljavljene TRIM akcije. Delo mladinskih selekcij v nogometu in košarki, katerih 50 % treningov se odvija na atletske steze.

— Jugoslovanska ljudska armada. Garnizonu domičinskih tankistov se je priključila še vojna pošta 1267/5. Telesna kultura v armadi terja urejene atletske naprave.

Že ta bežen pregled aktivnosti opozarja, da so v glavnem vsi dejavniki na področju telesne kulture pogrešali urejeno atletska steza.

Vsak član gradbenega odbora je prispeval po svojih močeh. Največji del je nosil sedanji organizacijski sekretar ZTKO Alojz Petercel. Ta zapis naj bi obenem pomenil tudi zahvalo vsem organizacijam združenega dela, ki so vsaka na svoj način prispevale, da je steza zgrajena.

IGRAD smo naprosili, da je izdelal predračun za gradnjo atletskega stadiona (nogometno igrišče in atletska steza). Po cenah iz leta 1974. je predračunska vrednost bila 105 starih milijonov. Toliko denarja pa nismo mogli zbrati in smo se odločili za postopno — panožno gradnjo.

Najprej je nastalo lepo nogometno igrišče. Del sredstev je prispevala TTKS, del pa IUV, ki je pokrovitelj NK Usnjari. Po letu dni premora je poleg igrišča začela nastajati še atletska steza, za katero so sredstva prispevale TTKS, IUV, IGRAD, Kamnolom Verd. Kot izvajalci del pa so se izkazali predvsem Komunalno podjetje Vrhnika, Komunala Vič-Rudnik in avto-prevoznika Šušteršič Jože in Pavle Ogrin. S prostovoljnimi delom so sodelovali mladinci iz IUV in IGRADA, OO ZSMS V. P. 5312 in 1267/5 ter mladinci ŠD Partizan. Pri očiščevalnih delih pa tudi učenci obeh vrhniških osnovnih šol.

Pričakujemo, da bo steza v prihodnjih letih opravičila svoj obstoj in nam ne bo nikoli žal vložnega denarja in truda!

GRADBENI ODBOR

VABILO

Športno društvo Partizan Vrhnika vabi učence 1. in 2. razreda k redni uri telesne vzgoje v okviru društva Partizan. Oddelki imajo naslednji urnik:

učenke 1. razreda v ponedeljek
učenke 2. razreda v četrtek
učenci 1. in 2. razreda v petek

Želimo, da se redne vadbe udeleži čim več pionirjev!

ŠPORTNO DRUŠTVO PARTIZAN VRHNIKA, URNIK ZA LETO 1977-78

PONEDELJEK	TOREK	SREDA	ČETRTEK	PETEK	SOBOTA
15.45—17.00 CICIBANI			15.45—17.00 CICIBANI	15.45—17.00 PIONIRJI 1. in 2. razred	8.30—10.00 KOŠARKA ŽENSKES
17.00—18.15 PIONIRKE 1. razred	16.30—18.00 KOŠARKA ŠŠD Janez Mrak	16.30—18.00 KOŠARKA ŠŠD Ivan Cankar	17.00—18.15 PIONIRKE 2. razred	17.00—18.30 ATLETIKA ŠŠD	10.00—12.00 SMUČANJE ŠŠD
18.15—19.30 KOŠARKA ŠŠD JM	18.00—19.30 KOŠARKA ŠŠD IC	18.00—19.30 KOŠARKA Kadeti	18.15—19.30 KOŠARKA Kadeti	18.30—20.00 REKREACIJA Moški	
19.30—21.00 KOŠARKA ČLANI—MLADINCI	19.30—21.30 KOŠARKA ŽENSKES	19.30—21.30 REKREACIJA ŽENSKES	19.30—21.30 KOŠARKA ČLANI—MLADINCI	20.00—21.30 REKREACIJA MOŠKI	

Atletsko tekmovalanje in kros

Tako kot vsako leto smo tudi letos priredili atletska tekmovalanja med razredi na šoli, ki se je odvijalo na ograjenem nogometnem igrišču. S tem tekmovalanjem bi dobili prvake šole v različnih disciplinah, ki so nastopali na občinskem prvenstvu. Za potek šolskega tekmovalanja je bil odgovoren 8. a razred, ki je to nalogo dobro opravil.

Treba je bilo začrtati tudi tekaške proge. S tem delom sta se tovariš Rijavec in tovariš Jaklič najdlje zamudila in sta za to žrtvovala marsikatero popoldne. Tudi učenci drugih razredov so pomagali pri delu, saj smo se veselili tekmovalanja, ko smo lahko žrtvovali svoje moči za razredne skupnosti.

Tekmovalanje je res dobro uspelo in dobili smo najboljša atletska razreda na šoli. Med petimi razredi je prvo mesto dosegel 5. c s 393 točkami, med šestimi 6. c s 411 točkami, med sedmimi mi je bil najboljši 7. a, ki je zbral 537 točk in med osmimi je kot razred prvak zaključil tekmovalanje 8. b, ki je skupaj zbral kar 661 točk.

Tekmovali pa nismo le učenci višjih razredov, temveč se je to tekmovalanje odvijalo tudi popoldan, ko so se na igrišču pojavili učenci prvih, drugih, tretjih in četrth razredov. Vsak učenec je

nastopil v vseh disciplinah in izmed vseh se je najbolj izkazal Uroš Rot, ki je zmagal prav v vseh disciplinah. V teku na 300 metrov je prišel skozi cilj daleč pred drugimi, v daljino je skočil več kot marsikatera učenka iz višjih razredov, tudi na 60 metrov je pritekel prvi na cilj itd.

To atletska tekmovalanje pa smo povezali še s krosom v Meletovi dolini. Tovariš Rijavec in pet učencev iz 8. a so pripravili progo. Ograjena z modrimi in rdečimi zastavicami je ta dajala videz proge zakonske dirke, saj je potekala čez drn in strn.

Učenci petih in šestih razredov so tekli en krog, to je 420 metrov. Učenci sedmih in osmih razredov pa dva kroga. Potem pa so progo skrajšali, tako da so lahko tekmovali tudi učenci nižjih razredov. Po tekmovalju so dobili učenci, ki so imeli dober vmesni rezultat diplome, ki sta jih podelila predsednica šolskega športnega društva in tovariš Jaklič.

Takšna tekmovalanja so nam učenecem všeč, saj so bila vsa doslej dobro pripravljena, še posebno pa zato, ker s športom krepimo naše zdravje in si pridobivamo kondicijo.

ADA CANKAR
8. b razred

Ustanovljena rekreacijska temeljna nogometna zveza

Zveza telesnokulturnih organizacij Vrhnika je ustanovila Rekreacijsko temeljno nogometno zvezo (RTNZ), s sedežem na Vrhniki, katere naloga je koordiniranje delovanja rekreativnih nogometnih ekip na področju cele Notranjske, preko svojega sodniškega in trenerskega odbora.

V Notranjski ligi tekmujejo naslednje

ekipe:

- Dragomer
- Stara Vrhnika
- Cerknica
- Usnjari
- Borovnica
- Rakek
- ekipa Notranjske in
- po želji ekipa iz Podpeči

Tekmovalanja za najmlajše

Zveza telesnokulturnih organizacij bo v sodelovanju z Vzgojno-varstvenimi zavodi in Skupnostjo otroškega varstva pričela s tekmovalanjem za športno značko prve skupine.

Tekmovalanja za predšolske otroke bo potekalo v šestih športnih panogah in sicer:

- hoja (osem izletov v vseh letnih časih)
- plavanje
- smučanje
- kolesarjenje
- osnove športnih iger
- drsanje in kotalkanje

V to tekmovalanje bodo zajeti vsi otroci v starosti od 5. do 7. leta, tudi tisti, ki niso v vrtcih. Prav za te, ki pa niso v vzgojno-

varstvenih zavodih, pa bo mogoče organizirati te aktivnosti le, če bodo sodelovali starši, za katere bo sklican roditeljski sestanek.

Tekmovalanja bodo trajala dve leti in če bo otrok v teh dveh letih obvladal vse naštetih prvine, bo prejel diplomu in zlato športno značko.

V letu 1978. se bo ta akcija nadaljevala tudi za učence od prvega do vključno četrtega razreda.

OČKA, MAMICA!

Rad se igram, rad skačem, tečem. Peljita me vsaj za eno uro na teden v telovadnico ŠD Partizan na Vrhniki!

Športno društvo Partizan Vrhnika vabi vse cicibane v starosti od 4. do 6. leta k redni uri telesne vzgoje, ki bo vsak četrtek od 15.45 do 17.00 v telovadnici društva.

Letos načrtujemo vadbo posebne skupine z nazivom OČKA, MAMICA IN OTROK TELOVADNICO za starostno skupino od 2 in pol do 4 let. V tej skupini je sodelovanje enega od staršev obvezno. Ta skupina bo imela organizirano vadbo v ponedeljek od 15.45 do 17.00.

Za obe skupini se lahko prijavijo zainteresirani vsak ponedeljek in četrtek od 17. do 19. ure, ko so v društveni pisarni uradne ure ali pa že pri uri vadbe.

Naša želja je, da se tovrstne redne vadbe udeleže predvsem tisti cicibani, ki je v okviru vzgojno-varstvenih zavodov niso deležni.

Glede na odmev našemu vabilu in v dogovoru s starši, pa bomo načrtovali še druge telesnovzgojne aktivnosti.

Obvestila

Smučarska sekcija Vrhnika vabi vse, ki se zanimajo za smučanje, da se včlanijo v njene vrste.

Vse informacije o ugodnostih, ki jih imajo člani te sekcije, lahko dobite na Zvezi telesnokulturnih organizacij Vrhnika, na ŠD Partizan, telefon 70-484 ali po osebnem ob ponedeljkih in četrthkih od 17. do 19. ure in ob sredah od 13. do 17. ure.

SEJEM SMUČARSKES OPREME

Istočasno obveščamo tudi vse smučarje, da bo smučarska sekcija priredila sejem rabljene smučarske opreme v prostorih Osnovne šole Ivan Cankar 12. in 13. novembra ob 10. do 19. ure.

Vse učence in učence v starosti od 7 do 14 let, ki bi se radi ukvarjali s tekmovalnim smučanjem, obveščamo, da so redni kondicijski treningi ob sobotah od 9. do približno 13. ure.

Zbor je pred domom ŠD Partizan.

NE 40, TEMVEČ 75 STARIH TISOČAKOV

V članku, ki je govoril o polletni šoli v naravi v Valovinah, je bilo zapisano, da je oskrba oziroma da so starši plačali za oskrbo za enega učenca 40 tisoč za deset dni. Ker pa so nas starši opozorili, da te številke ne drže, smo se ponovno pozanimali in zvedeli, da:

— je penziona — popolna oskrba za otroka znašala na dan 7.500 din, torej za deset dni 75 tisočakov, kar so krili starši,

— je Občinska izobraževalna skupnost financirala otrokom stroške prevoza in skupaj z Temeljno telesnokulturno skupnostjo financirala vaditelje plačevanja in da

— je Občinska izobraževalna skupnost prispevala na vsakega učenca še 4000 dinarjev (vse so stari dinarji), katere so šole porabile za pomoč socialno šibkim, tako da so lahko res vsi otroci iz četrth razredov vseh treh osnovnih šol v občini bili v šoli v naravi.

Na podlagi določil 9. člena zakona o družbenem varstvu otrok in o skupnostih otroškega varstva (Uradni list SRS št. 18/74) po sklepu seje zbora uporabnikov in seje zbora izvajalcev skupščine skupnosti otroškega varstva občine. z dne in z uporabo določil 27. člena

zakona o vzgojnovarstvenih organizacijah za predšolske otroke (Ur. list SRS št. 28/71) razglasa vzgojnovarstvena organizacija naslednji

Pravilnik o kriterijih in načinu sprejemanja predšolskih otrok v vzgojnovarstveno organizacijo Vrhnika

1. člen

S tem pravilnikom so opredeljeni in opisani kriteriji ter pogoji za sprejemanje predšolskih otrok v starosti od 7 mesecev do 7 let v vzgojnovarstveno organizacijo (v nadaljnjem besedilu: VVO).

2. člen

O sprejemu otroka v VVO odloča pri tej delovni organizaciji ustanovljena stalna komisija, katera je sestavljena iz članov, ki jih delegira svet delovne skupnosti in iz članov delegiranih iz delovnih organizacij, organov krajevne skupnosti in drugih skupnosti kot predstavnikov javnosti. Sestav komisije in način dela je določen v tem pravilniku.

3. člen

V vzgojnovarstveno organizacijo se sprejema po praviloma duševno in telesno zdravi otroci.

Vzgojnovarstvena organizacija, pri kateri je poseben oddelek za otroke z motnjami v te-

lesem in duševnem razvoju sprejema in razvršča otroke v ustrezni posebni oddelek strokovna komisija. Strokovna komisija za razvrščanje otrok z motnjami v telesnem in duševnem razvoju, ki je organizirana pri občinski skupnosti socialnega skrbstva ugotovi stopnjo prizadetosti in o tem izda izvid in mnenje. Za otroke, za katere izda mnenje ta strokovna komisija se praviloma uporabljajo določbe tega pravilnika.

Če po preteku navedenega časa vzgojiteljski zbor ugotovi, da se otrok ne more vključiti v življenje in delo skupine, ter negativno vpliva na ostale otroke, predlaga ustrezni strokovni službi, da otroka napoti v drugi primerni zavod ali individualno varstvo.

7. člen

Komisija za sprejem otrok v VVO šteje najmanj 5 in največ 11 članov. V komisijo delegirajo člane praviloma naslednji:

- svet KS oziroma pristojni organ KS
- organizacija združenega dela, ki opravlja dejavnost
- zdravstvene službe v območju sedeža VVO
- delegati staršev sveta VVO ali organizacije združenega dela
- družbenopolitične organizacije in družbene organizacije
- organ, pristojen s področja socialnega skrbstva

lesnem in duševnem razvoju sprejema in razvršča otroke v ustrezni posebni oddelek strokovna komisija. Strokovna komisija za razvrščanje otrok z motnjami v telesnem in duševnem razvoju, ki je organizirana pri občinski skupnosti socialnega skrbstva ugotovi stopnjo prizadetosti in o tem izda izvid in mnenje. Za otroke, za katere izda mnenje ta strokovna komisija se praviloma uporabljajo določbe tega pravilnika.

4. člen

Prijavo za sprejem v VVO vložijo starši ali zakoniti skrbniki. Po vložitvi prijave VVO lahko prične postopek za ugotovitev dejanskega stanja, če organ VVO meni, da so v prijavi pomanjkljivi podatki ali dvomi o točnosti posameznih navedb. Vlagatelj prijave je na opozorilo VVO dolžan, da v določenem roku priloži morebitne manjkajoče listine (izvid o zdravstvenem stanju, mnenje pristojnega organa socialnega skrbstva ipd.), če se v prijavi uveljavlja prednost za sprejem otroka v VVO.

5. člen

Prijavo za sprejem otroka sprejemajo VVO skozi vse leto. VVO lahko določi čas sprejemanja prijav v delovnem dnevu (uradne ure). Sprejeto prijavo se vpiše v evidenco prijav in označi z zaporedno številko.

6. člen

Ne glede na določila 2. odstavka 3. člena tega pravilnika se lahko v redni oddelek VVO sprejme otroka z lažjimi motnjami v telesnem in

— svet oz. odbor delovne skupnosti VVO.

8. člen

Člani komisije so delegirani za dobo 2 let in so lahko ponovno imenovani, če ni v statutu VVO drugače določeno.

9. člen

Komisija dela na sejah.

Za organizacijo in pripravljanje sej skrbi ravnatelj VVO ali druga pooblaščen oseba ter predsednik komisije. Komisija na 1. seji izmed sebe izvoli predsednika in namestnika predsednika. Član komisije, ki ga je delegirala delovna skupnost VVO ne more biti izvoljen za predsednika ali namestnika predsednika komisije. Seja je sklepčna, če je navzočih več kot 2/3 vseh članov. Ravnatelj ali druga pooblaščen oseba je odgovoren, da se uresničujejo odločitve komisije v skladu z določili zakona in statuta VVO.

Seji lahko prisostvuje ravnatelj ali drugi strokovni delavci, vendar nimajo pravice, da odločajo o rešitvi prijave kadar se uporabljajo kriteriji za sprejem po določilih 14. člena tega pravilnika.

10. člen

Seje komisije so javne.

Komisija lahko izključi obravnavo prijave pred javnostjo v primeru, kadar bi bila obravnavana prijava z mnenjem strokovnih služb o družini v kateri je takšno stanje, ker bi poznavanje takih podatkov o stanju v družini lahko

škodovalo ugledu družinske skupnosti.

Komisija ima sejo najmanj dvakrat letno, praviloma v obdobju od 15. maja do 15. junija in v obdobju od 20. avgusta do 30. septembra, v koledarskem letu. Na seji komisije se piše zapisnik. Zaključki iz zapisnika s seznamom sprejetih otrok morajo biti na vpogled staršem oz. javnosti.

Sklep komisije o ugodni rešitvi prijave pošlje VVO staršem.

Iz zaključkov zapisnika mora biti med drugim razvidno:

- poimenska prisotnost članov komisije in drugih, ki so se udeležili seje
- ugotovitev o številu prostih mest v VVO po enotah oz. oddelkih
- podatki o številu nerešenih vloženih prijav iz evidence VVO
- seznam otrok, kateri so bili sprejeti v VVO
- seznam otrok s prioriteten vrstnim redom po določilu 13. in 14. člena, če tako določi komisija za sprejem.

Starši so dolžni, da v roku, ki ga določi komisija za sprejem pismeno potrdijo, da bodo otroka vključili v VVO. V obvestilu o ugodni rešitvi prijave, ki ga prejmejo starši od VVO se sporoči dan vključitve otroka v VVO. Če starši ne pripeljejo otroka v VVO ob določenem dnevu ali ne sporočijo zadržek, je pristojni organ VVO upravičen, da v roku 8 dni od dneva določenega za vključitev otroka v VVO z uradnim zaznamkom ugotovi, da so starši umaknili prijavo. Pristojni organ VVO ima na podlagi takšne ugotovitve pravico, da iz prioriteteznega seznama vključi v VVO otroka, ki je prvi na tem seznamu.

11. člen

V primeru, da je v VVO dovolj prostih mest za otroke posameznih starosti se prijave ne obravnavajo na seji komisije, temveč se izvrši sprejem in vključitev otrok po odločitvi v statutu določenega pristojnega organa VVO. Pri tem se upošteva vrstni red iz evidence vloženih prijav.

12. člen

V kolikor je vloženih več prijav v razmerju do prostih mest za sprejem v VVO v posamezne oddelke, vzgojnovarstvena organizacija postopa tako, da od skupnega števila razpoložljivih mest najprvo izloči 20 % prostih mest za sprejem otrok tistih staršev, katerih prijave zaradi socialnega stanja (visoki dohodki in drugo) ne pridejo v poštev pri uporabi vrstnega reda po kriterijih določenih v naslednjem členu.

13. člen

Kriteriji za sprejem otrok so naslednji: (varianta glede na določilo 13. člena: kriteriji za sprejem otrok za 80 % od vseh razpoložljivih mest po posameznih oddelkih so naslednji:)

1. V prednostni vrstni red se vključijo otroci iz nepopolnih družin. Nepopolna družina je družina samohranilke oz. samohranilca ter družina, ki ne živi v zakonski skupnosti s partnerjem.
2. Socialni položaj družine je zaradi objektivnih razlogov slab ter se pri tem upošteva premoženjsko stanje in mnenje pristojnega organa za socialno skrbstvo.
3. V ta kriterij se vključujejo tiste družine, ki imajo slabe stanovanjske razmere, funkcionalno neustrezna in preveč utesnjena stanovanja. Mnenje poda organ za socialno skrbstvo ali organ s področja otroškega varstva krajevne skupnosti.
4. Starši zaradi socialnih in zdravstvenih indikacij niso primerno sposobni oskrbovati in vzgajati otroka za zdrav telesni in duševni razvoj. O emocionalni brezbriznosti do otroka in drugih pojavov, ki škodljivo vplivajo na otrokovo vzgojo, poda mnenje pristojni organ socialnega skrbstva (delavka na

področju socialnega skrbstva v KS). Med zdravstvene indikacije spadajo predvsem težja obolenja kar se dokaže z izvidom pristojne zdravstvene službe.

5. Oba starša sta zaposlena in nimata možnosti za varstvo v domačem okolju. V ta vrstni red se vštevajo tudi prijave za sprejem otrok v VVO od staršev študentov. To določilo se v enakem obsegu uporablja tudi za starše, ki še študirajo na višjih ali visokih šolah.
6. V družini so trije ali več otrok v starosti do 12 let.
7. Organizacije združenega dela, ki so sofinancirale izgradnjo novih prostorov za potrebo vzgoje in varstva otrok imajo za svoje člane delovne skupnosti prednost le za določeno število prostih mest. Skupno število prostih mest za delavce te organizacije združenega dela sme znašati največ toliko, kolikor znaša njihova udeležba v razmerju do celotnih stroškov za pridobitev novih prostorskih zmogljivosti. Kriterije za sprejem otrok delavcev iz takih organizacij združenega dela določijo njihovi organi upravljanja.

14. člen

Organizacije združenega dela, katere so z lastnimi sredstvi ob sodelovanju družbenopolitičnih skupnosti in skupnosti otroškega varstva same financirale novogradnjo za vzgojnovarstvene oddelke sprejemajo v VVO izključno s prednostno pravico staršev, ki so v delovnem razmerju s to organizacijo. V primeru, da je v oddelkih VVO več prostih mest se tudi za te oddelke uporabljajo določila tega pravilnika za sprejem otrok iz tistih družin, katerih starši niso v delovnem razmerju s to organizacijo združenega dela.

Če ima organizacija združenega dela v takih oddelkih zasedena vsa mesta z otroci članov delovne skupnosti se za druge člane te organizacije združenega dela, ki prosijo sprejem otroka v VVO v svoji najbližji okolici uporabljajo določila tega pravilnika enakopravno kakor za vse druge starše.

15. člen

Zoper sklep komisije za sprejem otrok v VVO se lahko vsak tisti, ki ima pravni interes pritoži na izvršni odbor skupščine skupnosti otroškega varstva občine. Izvršni odbor ali drug organ je dolžan, da odloči o pritožbi najkasneje v roku 30 dni od dneva prejema pritožbe. Pritožba se vloži pri ravnateljstvu VVO v kateri je bila obravnavana prijava za sprejem otroka v VVO.

16. člen

Pravilnik je bil obravnavan in sprejet na seji zbora uporabnikov in na seji zbora izvajalcev skupščine skupnosti otroškega varstva občine Vrhnika. Po določilu u uvodu navedenega zakona svet oz. zbor delovne skupnosti razglasa ta pravilnik kot splošni akt v samoupravnem urejanju medsebojnih odnosov. Za razlago tega pravilnika pooblašča skupščina skupnosti otroškega varstva občine Vrhnika izvršni odbor skupnosti.

17. člen

Vzgojnovarstvene organizacije so dolžne, da v roku 30 dni od dneva sprejetja tega pravilnika razglasijo veljavnost uporabe.

Štev.: Predsednik skupščine
Datum:

SKUPNOSTI OTROŠKEGA VARSTVA
VRHNIKA

Pravilnik je VVO po organu upravljanja razglasila kot splošni akt VVO in prične veljati od 1977 dalje.

Predsednik sveta—zbora delovne skupnosti VVO

Zahvaljujemo se

Organizacijski odbor za pripravo 3. srečanja aktivistov Osvobodilne fronte in borcev narodnoosvobodilne borbe Notranjske ter delovnih ljudi in občanov Notranjske se zahvaljuje vsem družbenopolitičnim organizacijam, organizacijam združenega dela, krajevnim skupnostim, društvom in posameznikom, ki so kakorkoli s svojim prostovoljnim delom pomagali pri uspešni organizaciji tega srečanja.

VKLJUČITE SE V DELO DPM

Obveščamo občane in delovne ljudi, ki želijo delati v društvu prijateljev mladine, da dobijo vsa navodila o vključitvi v društvo na sedežu svoje krajevnne skupnosti. Prepričani smo, da se boste v čim večjem številu odzvali našemu vabilu in se vključili v društvo ter po svojih močeh prispevali k lepšemu življenju naših najmlajših.

Izvršni odbor predsedstva
Občinske konference SZDL

ŽELEZNIŠKO
GOSPODARSTVO
LJUBLJANA

NAKUPOVALNI POPUSTI NA ŽELEZNICI

Železniško gospodarstvo Ljubljana se je priključilo akciji slovenskih trgovcev za boljše oskrbo z ozimnico. Ker bodo trgovine do konca leta odprte tudi v sobotah popoldan nudijo slovenski železničarji vsem potnikom vsako soboto in dan pred praznikom do konca leta 50 odstotkov popusta pri potovanju s potniškimi vlaki v notranjem prometu na področju Slovenije in Istre, torej na področju ŽG Ljubljana. Popust potniki uveljavijo tako, da kupijo na odhodni postaji karto za polno ceno, pri povratku pa se vozijo z isto karto. Pri tem pa velja omejitev, da je treba karto pri odhodu uveljaviti do 14. ure, povratek pa se ne sme zavleči čez polnoč istega dne. Popust velja za vse kraje v Sloveniji in Istri, uveljaviti pa ga bo mogoče od vključno 15. oktobra.

Odbor za medsebojna razmerja delavcev
pri ISKRA Široka potrošnja
TOZD Tovarna antenskih naprav Vrhnika
VRHNIKA, Idrijska cesta 42

želi zaposliti sodelavce na naslednjih delovnih mestih

1. tehnolog
2. orodjar (2 delovni mesti)
3. nastavljalec orodij
4. vratar – nočni čuvaj (2 delovni mesti)
5. skladiščni delavec

Pogoji za sprejem:

- Ad. 1. visoka ali višja strokovna izobrazba tehnološke smeri
- Ad. 2. poskusno delo 3 mesece
- Ad. 3. kvalificiran orodjar
- Ad. 4. praksa zaželjena, ni pa pogoj
- Ad. 5. poskusno delo 2 mesece
- Ad. 6. strojni ključavničar
- Ad. 7. zaželjena praksa na enakem ali podobnem delovnem mestu
- Ad. 8. poskusno delo 2 mesece
- Ad. 9. končana osnovna šola
- Ad. 10. zaželen tečaj za gasilca
- Ad. 11. končana osnovna šola
- Ad. 12. odslužen vojaški rok
- Ad. 13. poskusno delo 1 mesec

Za delovno mesto „tehnolog“ nudimo možnost stanovanja – sobo s souporabo kuhinje in sanitarij. Pismene prošnje s kratkim življenjepisom naj vložijo kandidati kadrovske službi Iskra tovarna antenskih naprav Vrhnika, Idrijska cesta 42.

• NOVOSTI V KNJIŽNICI

STROKOVNA LITERATURA:

- Androjna V.: Upravni postopek in upravni spor
Bernstein L.: Srečne ure ob glasbi
Bukša J.: Naše telo
Crnković R.: Denar in kredit v OZD
Damjanović P.: Tito pred nalogami zgodovine
Družbena samozaščita v TOZD
Durjava O.: Politična ekonomija
Francoski moralisti
Freud S.: Predavanja za uvod v psihoanalizo
Gala A.: Ogenjca
Hrastelj T.: Načini in oblike mednarodnega poslovanja
Jurančič I.: Ocena delovnih mest
Kardelj E.: Smeri razvoja političnega sistema socialističnega samoupravljanja
Kobe P.: Zakon o kazenskem postopku
Lavrič J.: Moj pes
Lindemann H.: Premagani stres
Mojsov L.: Sodobni svet in mi
Murko V.: Javne finance in finančni sistem SFRJ
Postopek uresničevanja Zakona o ZD
Rudolf B.: Dialektika
Soldatović D.: Poslovni bonton
Strohsack B.: Delovna razmerja
Troha Ž.: Samoupravna delavska kontrola
Vošnjak M.: Propolis – zdravilo jutrišnjega dne
Vrhunc M.: Boj za novo mednarodno gospodarsko ureditev
Zdravila, strupi, droge

LEPOSLOVJE:

- Mladinsko:
- Dolgouhec in medved
Grafenauer N.: Abeceda
Kraigher N.: Akcija
Makarovič S.: Potepuh in nočna lučka
Roš F.: Tina brez mezinca
Strniša G.: Kvadrat pa Pika
Suhodolčan L.: Sedem nagajivih
Šmit J.: Polonca gre na morje
Zagorski C.: Vse o Piki
Spomini na otroštvo
Dostojevski F. M.: Netočka Nezvanova
Nagy K.: Zgodba moje dijaške knjižice
Špur K.: Sošolca
Townsend J. R.: Letoviščarji

Za odrasle:

- Ingolič A.: Gorele so grmade
Kovačič V.: Tvoji obrabi
Kravos J.: Moje in vaše zgodbe
Leskovec K.: Nevarni koraki
Rupel D.: Družinska zveza
Suhodolčan L.: Med reko in zemljo
Svetina T.: Ogrjeni plaz
V areni življenja
Zidar P.: Jezus iz pekla
Zorman I.: Stric Benjamin

Prevodi:

- Baldwin J.: Šepet nežne ulice
Bergius C.: Medaljon
Blackmore J.: Samotna noč
Burk H.: Tribunal
Gobetti A.: Partizanski dnevnik
Guthrie W.: Zapisan slavi
Innes H.: Skrivnost zapuščene ladje
Kirst H. H.: Umor iz tovarištva
Kugy J.: Anton Ojčinger
Leblanc M.: Skrivnostna Mata Hari
Murdoch I.: Nepriznana roža
Perat J.: Reci mi Sandro
Rey P.: Grk
Simmel J. M.: Ne vem, kaj me radosti
Vesaas T.: Most

V srbohrvatskem jeziku:

- Bellow S.: Planet gospodina Sammlera
Božić M.: Kurlani gornji i donji
Christie A.: Hotel Bertram, Kod bijelog konja, Nesreća nevinih, Nijemi svedok, Poslije sprovoda, Sudbina nepoznata, Vječita noć, Zla kuća
Dreiser T.: Američka tragedija, Financijer, Galerija žena, Jennie Gerhardt, Sestra Carrie, Stoik, Zora
Glumac B.: Zagrepčanka
Ivanić I.: Zločini
Kesey K.: Let preko kukavičjeg gnijezda
Majdak Z.: Marko na mukama
Soubiran A.: Bio sam liječnik
Simunović D.: Pripovijesti iz Cetinjske krajine

V angleškem jeziku:

- Binfield R. D.: Tales from Tolstoy
Bronte C.: Jane Eyre
Defoe D.: Robinson Crusoe
Dickens C.: A tale of two cities
Doyle A. C.: Baskervilles
Stevenson R. L.: Kidnapped
Thackeray W. M.: Vanity fair
Verne J.: Around the world in eighty days, Journey to the centre of the earth

STUDENTI!

Ker je zanimanje za korišćenje štipendij, ki jih podeljuje Zvezni sekretariat za ljudsko obrambo v naši občini premajhno, v celoti objavljamo razpis natečaja, s katerim želimo podrobno seznaniti vse zainteresirane študente o možnostih, ki vam jih nudi Zvezni sekretariat za ljudsko obrambo.

ZVEZNI SEKRETARIAT ZA LJUDSKO OBRAMBO
PERSONALNA UPRAVA
RAZPISUJE

NATEČAJ

za dodelitev štipendij v študijskem letu 1977/78, in sicer za naslednje fakultete in visoke šole:

- fakulteto za strojništvo ali visoko tehniško šolo – smer strojništvo (skupina za balistiko, proizvodnjo in toplotno tehniko);
- fakulteto za elektrotehniko ali visoko tehniško šolo – smer elektrotehnika (oddelek za elektroniko – usmeritve elektronika in avtomatika; energetski oddelek – usmeritvi šibki in jaki tok);
- fakulteto za naravoslovje in tehnologijo ali visoko tehniško šolo (oddelek za kemijo in kemijsko tehnologijo, odsek za organsko tehnologijo – smeri tehnologija polimerov, tehnologija eksplozivov, kemijsko inženirstvo; odsek za metalurgijo – smer barvaste kovine; matematično-fizikalni oddelek – odsek za meteorologijo; oddelek za farmacijo);
- fakulteto za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo ali visoko tehniško šolo (oddelek za gradbeništvo – smer konstrukcije, nizke gradnje in hidrotehnika);
- ekonomsko fakulteto ali visoko ekonomsko komercialno šolo ali visoko šolo za organizacijo dela (smer ekonomska statistika in kibernetika, ekonomika in organizacija dela, finančno-računovodska smer in smer ekonomska politika in planiranje);
- medicinsko fakulteto;
- biotehniško fakulteto – veterinarski oddelek (usmeritev veterinarsko zdravstvo).

POGOJI NATEČAJA

Prijavijo se lahko fantje, ki so državljani SFRJ, redni študenti navedenih fakultet ali visokih šol, za farmacevtski in naravoslovno-matematični oddelek pa tudi dekleta. Izpolnjevati pa morajo naslednje pogoje:

- da so zdravi in sposobni, kar bo ugotovila pristojna vojaška zdravniška komisija;
- da niso bili sodno kaznovani in da proti njim ni uveden kazenski postopek;
- da imajo priporočilo občinskega upravnega organa za ljudsko obrambo o izpolnjevanju moralnopolitičnih pogojev za dodelitev štipendije in službovanje v Jugoslovanski ljudski armadi;
- študenti I. letnika ne smejo biti starejši od 21 let, študenti drugih letnikov pa smejo biti starejši za toliko let, kolikor letnikov študija so že končali.

NAČIN PRIJAVE

Prošnjo za štipendijo, kolkovano z 2 din upravne takse, je treba vložiti pri občinskem upravnem organu za ljudsko obrambo. Napisana mora biti na predpisanem obrazcu, ki ga dobite pri navedenem organu.

- Prošnji je treba priložiti:
- overjen prepis izpiska iz rojstne matične knjige;
 - potrdilo fakultete ali visoke šole o vpisu v letnik šole v študijskem letu 1977/78;
 - potrdilo o opravljenih izpitih prejšnjega letnika, študenti I. letnika pa prepis spricvala zaključnega razreda in zaključnega izpita srednje šole.

ŠTIPENDIJE, NADOMESTILA IN NAGRADE

- Študentom, ki bodo sprejeti, pripada:
- a) štipendija v naslednjih mesečnih zneskih:
 - študentom I. letnika 1470 dinarjev
 - študentom II. in III. letnika 1640 dinarjev
 - študentom IV. in V. letnika ter absolventom 1920 dinarjev

- b) nadomestilo za šolske potrebščine v znesku enomesečne štipendije za vsako leto študija;
- c) nadomestilo za strokovno počitniško prakso in ekskurzije v naši državi, ki jih predvideva program fakultete ali visoke šole;
- d) nadomestilo študentom za pripravljanje diplomske naloge (kjer je ta obvezna) v znesku 1000 dinarjev;
- e) nagrada za opravljeno študijsko leto v znesku 600 do 2000 dinarjev; ta znesek je odvisen od povprečne splošne ocene pri izpitih;
- f) zdravstveno varstvo.

Štipendija teče od začetka šolskega leta 1977/78 in pripada za vseh 12 mesecev v letu.

Medsebojne obveznosti štipenditorja in štipendista so določene s pismeno pogodbo. Ta pogodba med drugim štipendista zavezuje, da bo po opravljeni diplomski nastopil službo v JLA in v njej ostal dvakrat toliko časa, kot je prejemal štipendijo, toda ne manj kot šest let.

Natečaj velja do 31. oktobra 1977. Štipendiste bo izbrala komisija. Prednost pri izbiri bodo imeli študenti višjih letnikov. O rešitvi prošnje bodo kandidati obveščeni do 31. decembra 1977.

Podrobnejša pojasnila o pogojih, načinu prijave, pravicah in obveznostih štipendistov lahko dobite pri občinskem upravnem organu za ljudsko obrambo, Cankarjev trg 4 na Vrhniki.

Problem šolskih prostorov na Vrhniki

Še med počitnicami smo starši nekaterih otrok, ki hodijo letos v 3. razred, dobili obvestilo, da se bodo morali otroci voziti v šolo na Log, kar pa je kasneje zaradi pomanjkanja učiteljskega kadra odpadlo. Na pobudo staršev smo imeli skupni sestanek staršev in učiteljev vseh treh tretjih razredov osnovne šole Ivana Cankarja. Na sestanku je tovarišica ravnateljica Vida Aleksič statistično prikazala problem prostorov, nakar smo se soglasno dogovorili, da otroci, ki so bili določeni za vožnjo na Log, obiskujejo pouk v tretji izmeni na Vrhniki, seveda šele, ko bodo rešene kadrovske težave.

Na tem sestanku pa so bila sprožena tudi naslednja vprašanja: zakaj se še ni pričelo graditi šole? Kaj je z denarjem iz

spevajo k povečanju narodnega dohodka v občini.

Glede prostorov je enak problem nakazal tudi ravnatelj

Na podlagi vsega tega se postavlja vprašanje: „Denar za gradnjo šol je, celo za dve, z gradnjo pa se še ni začelo, niti ni dosežen sporazum o tem, kje naj se prične graditi?“

Kdo je za tako stanje odgovoren? Ali res mislite, da je za tako stanje krivo malomeščansko mišljenje staršev?!

Kako gledajo na tak malomaren odnos do gospodarjenja z družbenimi sredstvi in reše-

RESNICA PA JE TAKA

V zgoraj objavljenemu članku, istega je objavilo tudi Delo v rubriki „Prejeli smo“, je pisec tega postavil Občinsko izobraževalno skupnost na zatožno klop. Zanimivo je, da je pisec članka slišal samo tisti del diskusije predsednice Izobraževalne skupnosti, kjer je bilo govora o malomeščanski miselnosti staršev, vse drugo pa je preslišal.

Ne želim se prepirati s piscem, vendar pa vse zadnje pisanje v Delu o Vrhniki in njenih problemih kaže tendence najti „črno ovco“, ki je kriva stanja v šolstvu na Vrhniki. Ta „črna ovca“ je sedaj postala občinska izobraževalna skupnost. Zato menim, da je moja dolžnost, da dam na vse dosežane članke kratko pojasnilo o teh problemih. Kajti niti delegati niti tisti, „ki so za to plačani“, kakor pravi pisec pisma, niso držali križem rok. Kje in koliko pa smo bili uspešni, pa presodite tisti, ki boste brali moj odgovor in odgovor Sklada za gradnjo šol in vzgojno-izobraževalnih zavodov.

Odgovorila bom torej le na stvari, ki se tičejo Občinske izobraževalne skupnosti. Glede prevoza otrok na Log je nastal problem pri enem oddelku. Tovarišica ravnateljica šole Ivan Cankar je na Občinski izobraževalni skupnosti pojasnila, da lahko dobe zakonca, ki bi poučevala na Logu. Dogovorili smo se, da je bolje otroke in učiteljico voziti na Log, kakor imeti na šoli tretjo izmeno. Dogovorjeno je tudi bilo, da bodo na Log vozili oddelke, ki nima vozačev. Vendar iz pritožb staršev na Občinski izobraževalni skupnosti smo zvedeli, da je tak oddelke šole nato nastal iz učencev treh oddelkov tretjega razreda. Nihče ni Občinsko izobraževalno skupnost obvestil, da otrok ne vozijo na Log zaradi „pomanjkanja kadra.“ Predsednica je prosila starše, z ozirom na pritožbe teh na Občinski izobraževalni skupnosti, naj člani sveta staršev vplivajo na ostale starše, da premagajo snobistično mišljenje glede kraja šolanja. Problem stiske s prostorom naj se reši trenutno tako, da se učenci skupaj z učiteljico odpeljejo v šolo in vrnejo nazaj, ker problem prostora na Vrhniki ne bo rešen čez noč, četudi se gradnja novih prostorov takoj začne. Škoda je, da učenci obiskujejo pouk v treh izmenah,

dokler imamo šolo v Podlipi zaprto in je v eni izmeni še prostor na Logu, Drenovem griču in Bevkah.

V Delu pa sta bila objavljena še dva članka v zvezi s šolstvom na Vrhniki, na katera pa bi tudi ob tej priliki rada odgovorila.

V prvem je bila med drugim tudi tožba glede brezplačnih učbenikov. Omenjena je bila samo Industrija usnja Vrhnika, ki je pomagala s sredstvi za začetek. Nikjer pa ni bila omenjena Občinska izobraževalna skupnost, ki je v času svojega obstoja vsako leto v finančnem načrtu zagotovila sredstva v skladu z republiški merili, v letošnjem letu pa v dodatnem programu celo 50 din na učenca in jih načrtuje do leta 1980. Verjetno je bilo mogoče nekaj knjig kupiti tudi s tem denarjem!

V drugem članku je bilo pisano o tem, da je ena šola nastavila logopeda, da pa prej ni bilo mogoče nastaviti strokovnih delavcev.

Zato naj povem, da so za strokovne delavce bila sredstva vsako leto zagotovljena, le šole niso našle prostora zanje. Odrekli so se še edinemu šolskemu svetovalnemu delavcu – socialni delavki, kakor hitro je bila postavljena zahteva, da delo opravlja na eni šoli, ostalim pa samo pomaga pri posameznih akcijah. Dokler je delala na vsaki šoli dva oziroma en dan, prostor ni bil problem. Kakor hitro pa naj bi delala stalno na eni šoli, se je pojavil problem prostora.

Ker odgovora Sklada za gradnjo šol in VVZ o reševanju prostorske problematike na osnovnih šolah v občini nismo pravočasno prejeli, bomo odgovor objavili v novembrski številki.

Uredništvo

Verjetno pa bo problemska konferenca SZDL, ki bo sklicana na pobudo Občinske izobraževalne skupnosti, najprimernejši kraj, da odkrito spregovorimo o problemih šolskih prostorov v naši občini. Sklic te konference so zahtevali delegati na junjskem zasедanju skupščine Občinske izobraževalne skupnosti

PREDSEDNICA SKUPŠČINE OIS
FEFER-KAJDIŠ VALENTINA

Osnovna šola Ivan Cankar. Ob vselitvi je bilo v njej 18 oddelkov, letos pa jih je že 25.

samoprispevka? Kako bomo lahko šli v nov povečan samoprispevek in ali mislite, da bodo posledice malomarnosti nekaterih trpeli otroci? Na vsa ta vprašanja nam tovarišica ravnateljica ni mogla odgovoriti (kar je popolnoma razumljivo), saj je naloga šole organizirati in izvajati učni program, za zagotovitev materialnih in prostorskih pogojev pa so odgovorni drugi – občinska izobraževalna skupnost skupaj z vsemi občani.

Zato smo izvolili manjši odbor, ki naj bi se sestal s predstavniki občinskih organov, ki so kakorkoli seznanjeni oziroma so odgovorni za izgradnjo šolskih objektov in ki nam na zgoraj navedena vprašanja lahko odgovore. Do tega sestanka pa ni prišlo, pač pa se je sestal svet staršev obeh šol, t. j. šole Ivan Cankar in Janez Mrak.

Na tem sestanku je tovarišica Aleksičeva ponovno statistično prikazala problem pomanjkanja prostorov, povedala s kakšnimi sredstvi razpolaga občina za izgradnjo šol (18.880 din iz samoprispevka, 15.000 din posojilo zavarovalne skupnosti TRIGLAV in 3.200 din sredstev SIS, pisano v ND) in ne nazadnje tudi podatek o zaposlenosti v občini oziroma odstotek ljudi, ki vsakodnevno pri-

osnovne šole Janez Mrak in bil enakega mnenja, da v naslednjem letu ne vedo kam z otroki ter da bo problem pomanjkanja prostorov v naslednjih letih že na podružničnih šolah.

Na koncu vseh teh podanih podatkov je še tovariš Torkar obrazložil že izdelan idejni projekt prizidka k šoli Ivan Cankar. Povedal je, da bo ta gradnja skupaj z adaptacijo stare šole stala približno 1,7 milijarde. Če pri tem povežemo še znesek, ki je za gradnjo šol na razpolago (približno 3,7 milijarde), se lahko samo še vprašamo, zakaj do takih problemov sploh prihaja. S tem prizidkom in pridobitvijo novih učilnic bi se rešil problem pomanjkanja šolskih prostorov za obe šoli, vsaj za krajše obdobje. Zavedati pa se moramo, da se cene stalno dvigajo, naš denar pa leži brez obresti!

Na tem skupnem sestanku je bila tovarišica Feferjeva, predsednica skupščine občinske izobraževalne skupnosti mnenja, da do obravnavanja tega problema prihaja predvsem in samo zaradi nerazumevanja staršev ter zaradi malomeščanskega gledanja staršev na način reševanja problema! Kdo ga rešuje? Učitelji in otroci s tem, da imajo okrnjen učni program! Zakaj na vsa pismena opozorila, ki jih je šola posredovala občinski skupščini, občinski izobraževalni skupnosti, krajevni skupnosti in SZDL ni prejela nobenega odgovora ne v pismeni in ne v ustni obliki?

vanja družbeno pomembnih vprašanj člani družbenopolitičnih organizacij v občini? Ali ne smatrajo, da je to že politični problem in gospodarski kriminal, ob katerem je nujno potrebno postaviti vprašanje ali so ljudje, ki so za te naloge odgovorni in plačani, tem nalogam tudi kos?

Menimo, da je ta problem pomemben za celotno občinsko skupnost, zato je potrebno, da so o njem seznanjeni vsi občani, predvsem pa delegati, ki odločajo na različnih področjih ter da ob postavljenih delegatskih vprašanjih odločajo v skladu z interesi celotne naše skupnosti.

Z. L. in S. H.

URESNIČUJE SE STANJE, NA KATEREGA SO ŠOLNIKI OPOZARJALI ŽE PRED LETI

Na Cankarjevi šoli tretja izmena

Letošnje šolsko leto se je na vrhniških osnovnih šolah – isto bi lahko zapisali tudi za Osnovno šolo Borovnica – začelo z veliko prostorsko stisko, na katero so nas učitelji opozarjali že pred leti, takrat, ko smo glasovali za samoprispevek za gradnjo šol in vzgojno-izobraževalnih objektov.

Tako so razredi na matičnih šolah, t. j. na šoli Janeza Mraka in Ivana Cankarja polno zasedeni, v nekaterih je tudi 32 učencev, primanjkuje prostora za podaljšano bivanje, za interesne dejavnosti otrok, ki so v vzgojnem procesu ravno tako pomembne kot pouk sam itd.

Na Cankarjevi šoli letos že tako primanjkuje prostorov, da imajo glasbeni pouk učenci deloma v učilnici za gospodinjstvo, deloma pa v prostoru

namenjenemu za tehnični pouk, klavir pa je v knjižnici. V višjih razredih – to je na predmetni stopnji – imajo tedensko 6 ur, za katere sproti iščejo prazen prostor, da ne govorimo o lastni telovadnici, ki je šola sploh nima. Najhuje pa je to, da si morajo trije oddelki na razredni stopnji (2 četrta in 1 tretji razred) deliti eno samo učilnico, torej jih je prostorska stiska prisilila uvesti tretjo izmeno.

Prav tako pa trpi tudi podaljšano bivanje, saj so v letošnjem šolskem letu vanj zajeti le učenci prvih in drugih razredov in sicer iz šole Janeza Mraka 114 otrok in šole Ivana Cankarja 56. Podaljšano bivanje pa je v stavbi, v kateri je tudi posebna šola – to obiskuje 34 otrok –, za katero pa vemo, da je v povsem neprimernih prostorih in je že Zavod za šolstvo – Organizacijska enota Ljubljana zagrozil, da bo prisiljen ukrepati, če se ne bo pričelo reševati neprimerno prostorsko stanje v tej šoli.

Večanje števila otrok se kaže tudi na podružničnih šolah. Tako so letos na Drenovem

griču in v Bevkah 1. razred čistili oddelke in ne več kombinirani, veliko večji vpis v 1. razred pa je bil tudi na Logu. Tudi ostali razredi na razredni stopnji so čistili razrede, kar vozijo otroke iz Bevk na Drenov grič ali obratno in iz Sinjega gorca tudi na Drenov grič na mesto na Vrhniki. Tudi na Logu se število otrok hitro večja, saj je na razredni stopnji letos kar 5 oddelkov.

Če strnemo te podatke o številu šoloobveznih otrok samo na vrhniških osnovnih šolah in njihovih podružnicah, je stanje v letošnjem šolskem letu takšne:

OSNOVNA ŠOLA JANEZ MRAK

razredna stopnja:	9 oddelkov	599 otrok
predmetna stopnja:	12 oddelkov	
podružnična šola Drenov grič:	3 oddelki	130 otrok
podružnična šola Bevke:	2 oddelka	
posebna šola		34 otrok

OSNOVNA ŠOLA IVAN CANKAR

razredna stopnja:	12 oddelkov	707 otrok
predmetna stopnja:	13 oddelkov	
podružnična šola Log:	5 oddelkov	107 otrok

Obvestilo

Občane Vrhnike obveščamo, da bo na Dan mrtvih komemoracija pri spomeniku žrtev na Drči, ob 9. uri dopoldan.

Krajevni odbor
ZZB NOV
VRHNIKA

Bodo generacije za nami tudi trpele pomanjkanje prostorov?

Naš časopis – Glasilo Občinske konference Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Vrhnika – Ureja uredniški odbor: Drago Debeljak, Tanja Hrovatin (glavni in odgovorni urednik), Peter Petkovšek, Jože Sojer, Miloš Mauri, Janez Pečar, Richard Beuerman, Andrej Krašev, Ivan Žitko (tehnični urednik) – Naslov uredništva: OK SZDL, Cankarjev trg 8, Vrhnika – Številka žiro računa: 50110-678-41016 – Telefonska številka uredništva 70-325 – Priprava za tisk: Dnevnik – BEP, Ljubljana, Kopitarjeva 2, tisk: Ljudske pravice. Po mnenju Sekretariata za informacije v IS SRS na podlagi 7. točke prvega odstavka 36. člena zakona o obdavčenju proizvodov in storitev v prometu (Uradni list SFRJ št. 33-316/72) je naš časopis oproščen prometnega davka.